

Sokáig habozva, ve-
gyes érzelmekkel nyitottam be
a vidéki kisváros autósiskolájá-
nak ajtaján. Ez a tétovaság
nemcsak abból adódott, hogy a
megbeszélte időpontnál jóval
később érkeztem, sokkal inkább
abból, mit gondolnak majd ró-
lam, miféle szerzet lehetek, ha
aktív lelkipásztorként épp autó-
busz-vezetői engedélyre pályázom.
Messze van, mint Makó Jeruzsálemtől
– mondaná erre a köznyelv.

Minden aggályom szertefosz-
lott már az első pár szó, a bemutatko-
zás után. Joviális, hatvanas éveiben
járó úr fogadott, aki a szükséges adat-
egyeztetés után barátságosan helyet
kínált. Ami ezután következett, arra
egyáltalán nem számítottam. Azt tud-
tam, mert megtanultam még a szem-
náriumban, hogy az emberek, ha hírül
veszik, pappal hozta őket össze a sors,
szívesen feltárlják előtte életük
„legrejtettebb” mozzanatait. Valahogy
ott van ez a bizalom és őszinteség és
kijár mindazoknak, akik azt a „másik”
világot hozzák le a földre a csetlő-
botló emberek közé. Nekem ettől a
pillanattól fogva semmi más dolgom
nem akadt, mint a hallgatás, vagy
ahogy nemrég kiválóan megfogalmaz-
ta valaki, az odahallgatás.

„Atyám, ne gondolja, hogy
megrökönyödtem az ötletén. Még csak
extrém dolognak se tartom. Értem a
csíziót. Bizonyára a gyerekek utaztatá-
sa miatt gondolta ezt. Nézze, engem is
pap nevelt. Az utóbbi időben egymást
túlharsogva szidják a papokat főlemle-
getve minden rosszat, kétségbe ejtőt
róluk. Hogy ezekből mi igaz és mi
költött, vagy alantas szándékokat szol-
gáló, ki tudja...

Egyet azonban mondhatok:
engem katolikus pap nevelt föl. Négy
éves voltam, amikor kihozott a nevelő-
otthonból. Ön csak az olvasmányából
ismeri ezt az időszakot. Ötvenes
évek... Állami gondozás... A szutyok-
ból, koszból vakart ki. A semmi élet-
ből. A kiútatlanságból. Úgy törődött
velem, szeretett, mintha a tulajdon fia

Adassék nekik tisztelet

lettem volna. Ott éltem a plébánián, az
volt az otthonom. Mindent, mindent
neki köszönhetek. Hadd mondjak el
egy esetet, ami mélyen belém véső-
dött.

Amikor kimaradtam az általá-
nos iskolából, leültetett maga mellé és
megkérdezte, mik a terveim, hol sze-
retnék tovább tanulni. Felsoroltam
egy-két középiskolát és gimnáziumot.
Azt mondta, fiam, először tanulj vala-
mi szakmát, aztán majd az érettségit is
megszerezheted. Szót fogadtam. El-
kezdődtek az inas-évek. De történt
valami, ami nem hagyott nyugton so-
káig. Amikor az első keresményemet
megkaptam, azt mondta: no, fiam,
akkor a bérednek a felét ezentúl leadod
a kosztra és a ruhára. Zokon vettem.
Fortyogtam. Háborogtam.

Talán utolsó éves lehettem,
amikor telkeket parcelláztak a falu

határában. Ekkor már tervezget-
tem a jövőndömet. Szemrevéte-
leztem azt a helyet és az össze-
kuporgatott pénzemből megvet-
tem egy telket. Ezt suttyomban
tettem, de nem maradhatott soká
titokban, mert a földhivatal le-
vélben értesített a telekkönyvi
bejegyzésről. Nálunk a levélti-
tok szent volt, a boríték érintet-
lenül várt a plébánián.

Nevelőapám, mert annak te-
kintem az atyát, alighogy hazaértem,
maga elé szólított. – Te fiam, mi dol-
god neked a földhivatallal, elárulnád?
Nem volt mit tenni, a terv kitudódott.
Meghökken, majd némán sarkon for-
dult és percek múlva tért csak vissza
vaskos borítékkal a kezében. –Nos,
örülök, hogy így alakult. Fiam, látom a
kevéské pénzedet nem kőtyavetyélted
el, hanem összerakosgattad. Hát, ha
megvan a telek, itt a tégla ára...

Így derült ki, hogy nevelő-
apám nem a háztartásra és tanítatá-
somra fordította a hozzájárulásumat,
hanem gyűjtögette, hogy egykor majd
a magam lábára állhassak. Végtelen
hálával és szeretettel gondolok az
Atyára, aki embert faragott belőlem és
nemcsak belőlem, hanem abból a 11
társamból is, akiket hozzám hasonlóan
maga mellé vett. Ne haragudjon, hogy
feltartottam, de olyan jó volt ezt most
megosztani Önnel!”

Az elköszönésre már nem is
emlékszem. Ne haragudjak? Hm...
Dehogy haragszom... Hazafelé lépke-
dek, közben képek villannak elem a
múltból. Arcok. Sok-sok tiszta, elköte-
lezett, példászerű papi életút. Mind-
egyik erőt adó, útmutató, olyan, ami-
lyennek Harsányi Lajos énekelte meg
felejthetetlen versében... Mindegyik
bástya, szikla, torony, örvény... Ben-
nük : Isten szerelme. Adassék nekik
tisztelet és hála!

A botolgókért, gyarló maga-
mért, magunkéért pedig imádság és
engesztelés és vezeklés...

Horváth Lóránt
plébános

A Szentlélek nem tesz hozzá semmit, Ő felfed

Henri Boulad SJ szentbeszéde

Kedves Barátaim

Krisztus megígéri nekünk a Szentlelket, amint Ő felment az Atyához. Mit jelent ez a Szentlélek elküldése, és miért van pont a mennybemenetelhez, vagyis az Ő távozásához kötve?

Ha Krisztus eljött közénk a Földre, azt nem csak azért tette, hogy kimutassa irántunk a szeretetet és átadja nekünk tanítását. S nem is csak azért, hogy biztosítson bennünket arról, hogy velünk van. Ez bizonyára jel, amely minket mélyen megérint, de Krisztus küldetése továbbmegy ennél.

A Megtestesülés, az Inkarnáció - jelenti azt, hogy az Isten velünk van, Emmanuel. A Pünkösöd pedig azt, hogy Isten bennünk van, Szentlélek. Látjátok a különbséget? A megtestesülésben Isten velünk van, közöttünk jár, mellettünk áll, beszél hozzánk, tanít bennünket - Jézus Krisztusban. Ismerjük, megérintjük, látjuk és ezek után Ő azt mondja: 'El kell mennem, el kell tűnnöm, jó nektek, ha én elmegyek, mert ha én nem megyek el, akkor a Szentlélek nem jön le rátok.' Mit jelentsen ez?

Ez azt jelenti, hogy a Lélek, amely Jézusé volt, aki benne volt, nem jöhet belénk, csak akkor, ha Ő eltűnik fizikailag, történelmileg - hogy ezzel bevezessen egy másik jelenlétet. Immár nem külsőt, hanem belsőt. A Pünkösöd Jézus emberi dimenziójába zárt Léleknek a Szentlélekbe való átmenetét jelenti, és ez a Szentlélek, ez a Szent Szellem az, Aki kiárad az Egyházra, és

az egész emberiségre. Ezért mondja Jézus, hogy "Jó nektek, ha én elmegyek", különben a Lélek itt marad bezárva az én személyemben.

„A Szentlélek mindent megtanít nektek” - mondja Jézus tanítványainak az evangéliumban. Mit akar ezzel mondani? Hát nem töltött el három évet azzal, hogy tanítsa őket? S akkor mi az, amit a Szentléleknek még hozzá kell tennie Jézus tanításához?

Az apostolok évekig hallgatták Jézus tanítását és semmit sem értettek meg belőle. Semmit. Egészen a mennybemenetelig. Még akkor is feltették neki a kérdést: „Tehát akkor most fogod visszaállítani Izrael királyságát?” Ők még mindig egy földi birodalomra gondoltak, politikai királyságra, rendszerváltásra. Nem értették, hogy az az ország, amelyet Krisztus akar megalapítani, nem ebből a világból való. Egészen más 'rendhez', egészen más létszinthez tartozik. Hároméves tanítás ellenére, egészen addig, míg Krisztus felment a mennyekbe, tanítványai nem értettek meg abból semmit.

Krisztus felment a mennybe, végleg eltűnt a szemük elől, az apostolok pedig ottmaradtak és tévováltak. Pedig Jézus már megmondta nekik, hogy 'Menjetekek és tanítsatok minden nemzetet!' De ők most nem tudják, hogy mit tanítsanak, kinek, hogyan és mit mondjanak. Aztán - eljön a Szentlélek - és egy csapásra megértik! Mindennek, amit eddig hallottak, egészen más lesz a jelentősége, minden egyszer-

re megkapja a valódi értelmét. Az üzenet befut a szívükbe, mint egy villámcsapás.

Kedves Barátaim! Ami az apostolokkal történt, annak kell történnie velünk is. Hány prédikációt hallgattunk már meg és hány konferencián vettünk már részt! Mi mindent nem tanultunk, és mennyit össze nem olvastunk a kereszténységről, és a hitünkről! Mit sem használt! Aztán egy nap egyszer csak fellángol bennünk a szikra, látni kezdünk - hiszünk! Minden, amit eddig tanultunk, új értelmet kap, és ez olyan, mint egy megvilágosodás. A sok év tanítás nem fogott rajtunk, aztán a Szellem egy pillanatnyi megvillanása minden megváltoztat. Minden rendeződik bennünk, minden megmagyarázódik, minden értelmet kap.

Idézem nektek az evangélium híres mondatát:

A Vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az Atya elküld az én nevemben, megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek. (Jn,14,26)

Más szóval, Krisztus hároméves tanítása és az a pillanat, amikor ez a tanítás értelmet kap ebben áll az egész különbség az emberi tanítás és a Szentlélek tevékenysége között. Amíg a Szentlélek forgószele nem kerekedett fel bennünk, addig egy enigma előtt állunk. A hit - rejtvény, a világ - rejtvény, a történelem - rejtvény és az ember - rejtvény. Próbáljuk megfejteni nem megy. Aztán a Szentlélek az, Aki egyetlen csapásra lerántja a leplet

és felfedi, ami már eddig is ott volt.

Képzeljük el, hogy most ebben a templomban teljesen sötét van. Vannak benne oszlopok, vannak padok, itt vagytok benne ti és én is itt vagyok, de sötét éjszaka borul mindenre. Egyszer csak valaki bekapcsolja a világítást és minden láthatóvá válik. Azzal a különbséggel, hogy most látjátok. Pontosan így van ez a mi életünkben is. Rengeteg tudást, ismeretet halmoztunk fel magunkban, minden ott van bennünk, a mélyben, és aztán egyszer csak - gombnyomásra - egy spirituális fény megvilágít bennünket. Nicsak - látunk!

Manapság mindnyájan el vagyunk árasztva, túl vagyunk terhelve a sok információval. Hatalmas máhát hordozunk magunkban. Mi az akkor, ami ma hiányzik? Az ember képessége, hogy széteső ismereteinek lomtarát túllépje, hogy megtalálja az értelmüket és a bennünk lévő egységet. Ami ma hiányzik, az a kontempláció szelleme, és ezt hívják misztikának. A misztika a bennünk lévő Szentlélek tekintete. Felfedi nekünk az igazságot mindannak, akik vagyunk, mindannak, amit élünk, és mindannak, amit tudunk. Ez az igazság nem olyasvalami, ami hozzátevéődik a

már meglévő ismereteinkhez, tudásunkhoz, hanem azok középpontja, értelme, kulcsa.

Ahogy lejött az apostolokra, úgy leszáll a Szentlélek - a várakozásunk végén - miránk is. A Mennybemenetel ünnepét kilenc nap választja el a Pünkösöd ünnepétől. A vágy, a sóvárgás ideje. Az apostolok is várakoztak és közben a vágy kivájt a lelkünkben egy üres teret. És ebbe a térbe vonult be a Szentlélek.

Az Egyház ma hasonló helyzetben van. A várakozás és a kiforrás korát éli. A Mennybemenetel és Pünkösöd közötti időszakot. Amen.

A friss házások első hete

Férj: Ez volt minden álmom!!

Feleség: Szeretnéd, ha elhagynálak?

Férj: Dehogy. Ezt még egyszer meg ne halljam!

Feleség: Szeretsz engem?

Férj: Még jó hogy!

Feleség: Képes lennél engem valaha is elhagyni?

Férj: Soha. Képtelen lennék rá!

Feleség: Megcsókolnál szerelmem?

Férj: Igen. Az arcod, a tested; mindenütt...

Feleség: Képes lennél engem valaha megütni?

Férj: Soha!! Én nem olyan férfi vagyok!

Feleség: Bízhatok benned?

Férj: Igen...

Feleség: Oh, Kedvesem!

Szeresd a gyermeket!

Szeresd a gyermeket! A sivatag hegyen,
Hol villámok között vala az Ur jelen,
E legszentebb parancs nincs kő táblára írva -
Mosolygó kedviben, pirosuló hajnalon
Aranybetűkkel ezt az örök Irgalom
Az emberszívbe írta.

Szeresd a gyermeket! Még néki szárnya van,
A csillagok közé ő még el-elsuhan,
S kitarja vidoran a mennyek ajtaját:
Hiába könyveid, hiába lángeszed,
Az Isten titkait ki nem kémlelheted,
Csak gyermeklelken át.

Szeresd a gyermeket! A lét napfénye ő,
Estellik, hogyha megy, hajnallik, hogyha jó,
Csöpp lábai nyomán az öröm kertje zsendül,
Bimbónyi kis keze áldással van tele,
S melyik szeráf-zene érhetne föl vele,
Ha víg kacaja zendül?

Szeresd a gyermeket! Hisz oly hálás szegény,
Egyszerre könny, mosoly ragyog csillagszemén,
Ártatlan kis szívét az öröm megteli,
S köszönetét, akár az esti fuvalom,
Mely félve játszadoz a harmatos galyon,
Oly halkán rebegi.

Szeresd a gyermeket, öleld szivedre őt,
Ringasd el lágyan a szegény kis szenvedőt,
Lehunyt pilláinak töröld le könnyeit:
S mig te a gyermekek könnyét törölgeted,
Egy láthatatlan kéz a csillagok felett
Letörli vétkeid!

Hét évvel később: (olvasd alulról felfelé) :)

Móra Ferenc 1907

Gyerekkoldal

M	I	N	T	E	L	E	L	Ö	M	L	A	H	G	E	H	É
Z	A	T	A	T	É	K	Ö	R	E	N	E	R	É	M	A	B
Ö	S	L	Ó	E	F	Ó	E	F	A	A	H	N	E	T	Ö	B
L	Z	A	R	L	E	Y	N	Ö	P	Ö	Z	E	N	Z	S	I
D	Ó	V	R	A	G	E	Y	N	É	K	S	S	N	E	A	H
F	S	A	E	G	Y	S	Ó	I	K	S	O	E	V	L	M	E
Ü	I	D	H	L	E	N				T	S	C	E	N	N	N
V	N	K	E	A	N	B				E	L	N	A	B	E	A
E	C	S	H	M	E	T				Z	E	A	K	I	O	H
Ú	G	Y	O	E	B	E	D	E	N	P	Z	B	A	Y	G	A
M	E	S	G	Z	Ó	N	A	J	Ö	É	K	N	T	A	H	D
E	R	Z	Y	K	I	H	V	L	T	T	A	I	M	T	A	O
N	R	E	A	V	D	E	R	Ü	E	L	M	E	Y	D	A	T
G	E	T	N	I	R	M	T	R	F	E	A	N	N	Y	T	Ó
V	Ö	T	E	L	Á	I	N	O	M	Y	E	G	Y	I	Á	H
E	J	E	T	Á	G	O	T	H	O	G	K	Y	S	F	T	L
R	Á	I	S	S	U	Ó	S	Ó	V	Y	R	Ü	Z	T	T	E
A	H	O	L	D	E	S	I	D	A	N	S	Z	Ü	L	Ö	F

Labirintus

Jézus egyik mondatát találd a rejtvényben, amelyet kívülről befelé haladva olvashatsz. Hogy el ne tévedj a labirintusban, annyit könnyítésül elárulunk, hogy a mondat utolsó betűje a nyolc besötétített középső betű egyike.

Gyertek játszani!

Történetdarabok

Ha legalább négyen vagytok és azon törnétek a fejeteket, hogy mi jót kellene játszani... Akkor figyeljetek jól, mi most adunk egy ötletet!

A játékvezető írjon fel egy lapra három teljesen különböző mondatot. A játékosokat 2-3 fős csapatokra osztjuk. A csapatok kapnak egy-egy lapot, amin három mondat van. Feladatuk, hogy rövid előadást találjanak ki, ami a lapon lévő első mondattal kezdődik és a lap utolsó mondatával végződik. A második mondatot bármikor el lehet sütni az előadás közben. Miután a csapatok elkészültek, egymás után előadják a darabot. A játékvezető válaszson minél kacifántosabb mondatokat, így a „színdarabok” is fantázia-dúsak lesznek.

Dömötör Marika konyhájából

Kráter sütemény

2 csomag vanília pudingot 4 evőkanál cukorral 6 dl tejben felfőzünk.

Tészta: 5 tojás sárgáját 25 dkg cukorral, 1 db vaníliás cukorral kikeverünk, lassan hozzáadunk 1 dl tejet, 1 dl étolajat, 2 evőkanál kakaót, 25 dkg lisztet, 1 csomag sütőport, 5 tojás felvert habját. Tepsibe öntjük és a kihűlt vanília pudingot vizes kanállal beleszagatjuk és sütjük.

Máz a tetejére: 1 nagypohár tejfölt 4 evőkanál porcukorral, 1 van. cukorral kikeverjük és a tészta alá kenjük. Hűtőbe tesszük míg megköt a máz.

***

Hullámszelet

Hozzávalók: 30 dkg margarin, 5 db tojás, 30 dkg cukor, 25 dkg liszt, 1 sütőpor
A margarint a tojással és a cukorral habosra keverjük, majd a lisztet és a sütőport hozzáadjuk. A masszát kétfelé vesszük, a felét a tepsibe öntjük, a másik felébe pedig 2 evőkanál kakaót keverünk és a sárga tészta alá öntjük, majd magozott meggyel megszórjuk és sütjük.

Krém: 2 csomag vanília pudingot 5 dl tejben sűrűre főzünk, 25 dkg margarint 20 dkg porcukorral habosra keverünk és a kihűlt pudingot hozzákeverjük, majd a tészta alá kenjük. A tetejére csoki mázat teszünk.

Vitriol

Új rovatot indítottunk *Vitriol* címen. Újságunk hasábjain hónapról-hónapra tükröt tartunk magunk elé elidegenedett világunkról, hétköznapijainkról. Bízunk benne, olvasóink megkedvelik e szarkasztikus írásokat. (A szerk.).

Ballada

Csak azért vettem meg, mert olyan csillogó-villogó volt, megtetszett a boltban. Amikor hazavittem, még nem igazán tudtam, hogy miért kell ez nekem.

Azután amikor elromlott, nem is aggódtam, úgy gondoltam, előtte is megvoltam nélküle, mostantól is megleszek. Nem is értem miért kell ez nekem.

Később hiányozni kezdett, pár nap múlva már nagyon éreztem a szükségét, bosszantott, hogy csak áll ott, nagyon is tudtam miért kell ez nekem.

Hívtam szerelőket, de egyik sem ért rá, csak kifogásokat kerestek: „Tudja, Uram, sok a dolog, nagy a rohanás, még infarktust kapok, hát miért kell ez nekem?”

Végre eljött egy idős szakember, mondott rá egy árat, csillagászatit, és elszörnyedésemre vállat vonva kérdezte, tulajdonképpen miért kell ez nekem?

Ha újat vennék - mondta -, jobban járnék... Esetleg olcsóbban megszámítja, csak szerezzek egy kanyarvinklit. Elképedtem: miért kell ez nekem?

Nem nekem kell, magyarázta, hanem a sógornak, aki cserébe megajvítja majd. Talpaltam hát, hogy vegyek, de az eladók kérdezték: miért kell ez nekem?

Csak szögletes van, az nem jó helyette? Százféle boltban mutattak ezerfélét, egy selejttest erőszakkal tukmáltak, és bizonygatták, mennyire s miért kell ez nekem.

Jobban, mint a kanyar! De végül kaptam, és a sógor fürni, kalapálni kezdett, az egész ház zengett, nem volt nyugtom. Még belebolondulok. Hát miért kell ez nekem?

Nagy sokára lett kész, jobb, mint újkorában, mutató, csillog-villog, de nem tudom használni, mert annyi idő eltelt, hogy már fogalmam sincs: Miért kell ez nekem?

Ifj. Rieth József

Süti kismamáknak

Süteményrecept: Távolítsuk el a plüssmacit a sütőből, és melegítsük a sütőt 160 °C-ra. Gőz felett olvasszunk meg 10 dkg margarint. Ismét távolítsuk el a plüssmacit a sütőből, és erélyesen szóljunk rá Öcsire: "Nem szabad, Öcsi!" A margarint keverjük össze 20 dkg cukorral. A többi margarint szedjük ki Öcsi kezéből, és mossuk le a falat. Mérjük ki 3 evőkanál kakaót. Ismét vegyük el a margarint Öcsitől. Fürdessük meg a macskát. Tegyük hintóport és ragtapaszt a karmolásokra. Keverjük a margarinhoz 4 egész tojást, 2 vaníliás cukrot és 30 dkg lisztet.

Vegyük ki a füstölgő plüssmacit a sütőből, és nyissunk ki minden ajtót és ablakot, szellőztetés végett. Vegyük el a mobiltelefont Andikától, és biztosítsuk a férjünk főnökét, hogy nem, nem a férjünkkel beszélt az előbb. Hívjuk fel a férjünket, és készítsük fel a legrosszabbra. Adjunk a tésztahoz 1 teáskanál sót és 10 dkg durvára vágott diót (közben álljunk ellen a kísértésnek, hogy mind Andikát, mind Öcsit durvára vágjuk).

Engedjük ki a macskát a sütőből. A tésztát öntsük alaposan kivajazott tepsibe. 25 percig közepes lángon süssük. Vegyük el a borotvát és a macskát Öcsitől. Magyarázzuk el a gyerekeknek, hogy fogalmunk sincs, hogy a borotvált macska leburnul-e a napon. Dobjuk ki a macskát az udvarra, amíg még képes elfutni.

Bevonómáz: Keverjük össze a következő hozzávalókat: 10 dkg cukor, 5 dkg olvasztott csokoládé, 5 dkg olvasztott margarin. Vegyük ki azt a francos plüssmacit a grillsütőből, és dobjuk el. Jó messzire. Magyarázzuk el kedvesen a rendőrnek, hogy fogalmunk sem volt róla, hogy őt fogjuk fejbe találni, miközben éppen Öcsit próbálja megmenteni a szomszéd ház tetejéről. Tegyük Öcsit a járókába.

Adjunk a mázhoz 1/2 dl tejet, egy kevés sót, és lassú tűzön forraljuk 2 percig. Nyissunk ajtót a csengetésre, és magyarázzuk el a szomszédnak, mennyire sajnáljuk, hogy Andika bedugta a kerti slagot a spájzablakán. Ajánljuk fel, hogy megtérítjük a befőttek és a takarítószer-mélyzet költségét. Kössük ki Andikát az asztallábihoz. Távolítsuk el a szénne égett sütit a sütőből. Dobjuk ki. Kapjunk idegösszeomlást.

Hazugságmetszet

Czakó Gábor

Magyarország helyzete nem emelhető ki a világeből. Ezért ha azt kérdezzük, hogy mi az oka, hogy az ún. rendszerváltásból az lett, ami, s ott tartunk, ahol, meg kell vizsgálnunk, hogy mi a helyzet a bolygón.

*

A gonosz, az Antikrisztus páratlan hazugságtechnikákkal dolgozik. Nem hiába nevezi Jézus „a hazugság atyjának.” A hazugságtechnikák persze hülyítéssel is párosodnak: a közoktatás, a közműveltség szintjének folyamatos rontásával, a kultúra, vagyis a közösség, és a minőségi művészet fölszámolásával, hogy az istenadta nép helyén kavargó, zakkant, ördögsarkantyúza tömeg ne tudja, hogy fiú- vagy lány.

Térjünk korunk alapzatára, a hazugságra.

Az átverés két esetben hatásos. Az egyik az észrevehetetlenül kicsi füllentés, amit csúsztatásnak szoktunk nevezni. Parányisága folytán csusszan át értelmünkön. Amíg a csúsztatás a figyelmetlenségre, a szundikáló értelemre épít, az ésbontó hazugság erényeinkre: a jóhiszeműsége, a bizalomra. Az eget rengető koholmány méreteivel és arcátlanságával haladja meg a józan ész, a képzelőerő meg a tisztesség határait: senki nem hiszi, hogy bárki merészelhet ekkorát lódtítani. Ezért mondták a régiek: még az Istent is letagadja az égből.

*

Nos, Lucifer a legmagasabb ponton kezdte. Az ateizmus föltalálásával, hogy nincs Isten. A Mindenható létéről ökelme első kézből értesült. Miután a veszély első sorban onnan fenyegeti, azt szeretné, hogy rajta kívül senki se tudjon az Údvözítő Gondviseléséről, s illetéknéppen teljesen szolgáltassa ki magát öneki, hiszen, lám, ő a világ fejedelme, s rajta kívül nincsen úr sehol, amerre a szem ellát. Sem gazdaságban, sem politikában, sem tudományban, de még a bőrünkben sem.

Innentől nehéz mit mondani, mert a hamisságáradat tengere elöntötte a világot. Mégis, ha már belevágtunk, akkor folytassuk Adam Smith-szel és az elméletéből született világrengető blödlivel: az egyéni önzések megtermik a közjót. Értik a logikát? Vajon hány millió hordó ecetből jön össze egy pohár jó bor? A Nemzetek gazdsága megjelenése óta eltelt két és egynegyed évszázad, s megtapasztaltuk, hogy semennyiből. A közgazdász professzorok zsebelik befele a Nobel-díjakat és kussolnak.

A kölcsönös szolgálatok rendjére épült vallási társadalmat a polgárinak nevezett forradalmak megsemmisítették, és elszabadították az egyéni önzést, ám a közjónak se híre, se hamva, az emberek és a bolygó kizsákmányolása fékevesztett iramban folyik. Immár a korábbi nagy világrabló nemzetek fiai is ismerkednek a szükség-

gel, a kisémmizettséggel, a rabsággal, és őket is fenyegeti a gazdaságrák által rongált Föld visszavágása: az ökológiai egyensúly megbomlása, a fölmelegedés, az energiaválság, stb. Elemzésünk keserves igazolásaként a világhatalmak rendre elutasítják, hogy a Pénz rovására erőfeszítéseket tegyenek a civilizáció megmentésére. Ez történt 2009 decemberében Koppenhágában az ún. Klímakonferencián.

*

Gazdaságkor működésének alapja a hazugság. „A legutóbbi időkig azt hitte az ember, hogy a földből él. Pontosabban a föld terméséből és az emberi munka gyümölcséből: szánt-vet a térs világban, legeltet, halászik a föld vizeiben, vadászik és gyűjt erdeiben, föltárja a mélység kincseit és bányássza őket, a terményeket földgözoza, mondhatjuk úgy is, hogy újáteremti őket kapának, autonak, világhálónak. A legújabb időkig az „östermelők” fizették az adót, a társadalom többi rétege abból gondoskodott a közigazgatásról, a védelemről, hitéletéről, iskoláról, stb. Ma az „östermelő”, a honi iparos és különösen a paraszt, mindenütt „támogatásra” szorul. A javak tényleges urai semmilyen viszontszolgálatra nem kötelesek, kiletük egyébként is megálapíthatatlan.

Miért?

A gazdasági hazugság igazi neve értéktelenségi törvény: minél közelebb áll valaki valamely jószág előállításához, annál kevesebbet keres. Számolja végig bárki a paraszt – gabonakereskedő – gabonatőzsdés – értéktőzsdés sort. A paraszt helyettesítő cukrásszal, orvossal, mérnökkel, tanítóval, művésszel, bárkivel, aki bármit alkot. A jövedelem minden esetben elvonódik onnan, ahol dolgoznak, s ott csapódik le, ahol a Pénz ül, a Semmi.

Az értéktelenségi törvény ikre a semmisségi törvény: minden a virtualizálódás, lényege szerint a Semmi felé halad. Az emberi, természeti, gazdasági, társadalmi, erkölcsi, tehát az összes valós értékek a gazdaságnak vannak alárendelve, közelebből a Pénznek, ami mindennek az egyenértékűként szerepel Gazdaságkorban. Mágikus áru, mivel kivüle minden romlik, avul, pusztul, egyedül a Pénz gyarapszik a kamatos kamat jóvoltából. Ily módon behozhatatlan előnyt élvez. „Mindeneket magához vonz” – a Föltámadott Krisztus helyett. A Pénz pedig Semmi, még csak arany sem, hanem a nemzetközi „bankrendszer fizetési ígérete”. Nem csak akkor semmi, amikor a bankrendszer megszegi ígéretét – miért ne, ha érdeke úgy kívánja? – hanem alaphól. Ugyanis zsákutca: az egyik végén tarka haláltáncban belet, becsörög, betombol, bevászorog az egész civilizáció, a másikon nem jön ki Semmi. A borjúpörkölt másnapra áldott trágyává válik, ámde semmikorá összegből nem lesz soha egy csöpp köolaj, szem búza, de suta versike, félmosoly vagy kecskeboggyó sem.

A Semmi falánksága csillapíthatat-

lan, akár a galaxisok közepén ülő, vagy magában kóborló fekete lyuké, ezért állandó növekedésre kényszeríti a technikát, a tudományt, a termelést. A Pénz asztrológiai neve Semmicsillag[4]. Különlegessége, hogy valamennyi konstelláció hátterében megtalálható, és hatása mindenütt azonos: mindent elnyelni és még fényt sem adni.

A versenyből természetesen közjó helyett viszály keletkezik: a Pénz a maga javára dönti el a nézeteltéréseket, és sajtója, politikusi által hadat üzen mindenkinek, aki istenségét kétségbe vonja. Az ilyenek neveződnek el terroristának s mindenféle egyéb gazembernek.

*

Nézzük meg közelebből Gazdaságkor néhány további csalafinta alapeszméjét.

Szabadság! Ez a gyönyörű szó lobogott a francia forradalmárok zászlaján, milliók haltak meg érte – nem csoda, hogy hívei közé hívta Európa értelmiségének zömét. Olyan remek embereket, mint Byron, vagy Petőfi. Mi lett a szabadságból? Először is demokrácia. Halihó! Népuralom! Ó be jó!

Népuralom? Róczy János élesen rámutat: „Ha a köztársasági elnökömet választhatom, miért nem választhatom a főnökömet?” Azért, mert a demokrácia csak a politikai fűgefalevél igazgatására tejed ki. A Pénz érdekkörében a szikrája sem pislákol. Ott az ember leginkább a krimik közt válogathat, s maga is csupán egy áru a sok közül. Abban különbözik az íróasztalomtól, hogy folyamatosan terhelhető adóssággal. Az általános adósrabszolgaság igáját a gazdagok is nyögik, a szegények persze még jobban. A devizahitelek akkor is nőnek, ha a forint árfolyama javul. A legislegkedvezőbb forintkölcsönökkel sem jobb a helyzet. Fiam öt éve fölvettem 500000 forint diákhitelt. Három éve dolgozik, azóta rendszeresen fizeti, amit a bank kér. Tartozása ma 600000. Esete hazánkban tömegeket érint. 2009-ben egy milliónál több ember küszködött súlyos adósságokkal, több százezer családot fenyeget a kilakoltatás. 15 ezer családdal meg is történt. Világszerte ugyanez a helyzet. A mostani világválság a pénzvilágnak soha nem látott nyereséget hozott.

Szabad sajtó? A sajtó a Pénz tulajdona, így a sajtószabadság nem emberi, hanem tőke-jog. A Pénz érdeke nem az igazság – ilyen fogalmat nem is ismer –, hanem a bevétel, ezért a sajtó (is) átalakult harácsoló gépezetté. A cikkek, vagy műsorok föladata, létoka és célja a reklámhordozás. A tömegkiadványok és tévécsatornák kínálatában hol a helye Petőfinek? Ötszáz példányban, saját pénzén persze verselhet Sándorunk, folyóiratok is tengődhetnek nagylelkű adományokból, még Haydn is muzsikálhat az aluljáróban. Persze nem akármit, csak politikailag korrektet. Amelyik szó, vagy gondolat nem az, annak kuss. Lehet 4/5-ös többségű, akkor is. A vétet nem független bíróság állapítja meg a hatályos törvények alapján, vagy nem, mint hajdan, a vallási korban, Isten földi helytartója, a király küldi a tettest a Bastille-ba egy lettre de cachet-val hanem Netuddki. Demokrácia?

Egyszer valahogy, valahonnan hírekél, hogy ezt vagy azt a szót ezután tilos használni. Például Istent politikailag nem korrekt Úr-nak nevezni, s ez pillanatok alatt tovahullámzik a sajtón, s máris nekifognak a tudósok, hogy valahogy átfogalmazzák a Bibliát. A „demokratikus” közvéleményben föl sem merül föllebbezés, vagy bármilyen jogorvoslat lehetősége. Ilyesmi nem létezik, ám hiánya nem szűr szemet sem honatyának, sem ügyvédnek, sem ügyésznek, sem bírónak sem az alkotmányos rend semmilyen rendű-rangú öreinek. Senkinek.

A művészeti szabadság? Példátlan! A műalkotások jó száz esztendeje a műkeskedők és ügynökeik, a kritikusok által tákol, idényjellegű ipari szabványok – hivatalos nevükön: izmusok – útmutatása szerint gyártódnak. Aki másként versel, zenél, filmez vagy fest, az nem jut be a piacra. A műbírálók keményen számon kérik az alkotókat az éppen hatályos „ISO paramétereket”, s kiadják, vagy megtagadják a bárcát: engedélyezik a „mű” bemutatását a szakmailag = üzletileg jelentős helyeken, fordítását és kiadását mértékadó cégeknél. Természetesen forgalmazásáról is gondoskodnak, meg a vele járó hírverésről, díjazásról, amiről kell – a következő szabvány/izmus kibocsátásáig. Ilyeténképpen a gazdaságkori műpiacon forgolódo termékek elsöprő többsége szellemi tartalom nélküli izé, magyarán giccs. Jól mutatja ezt, hogy a szabványváltások után az előző izmus „művészi eredményeit” egy szempillantás alatt elfelejtik. Ily módon a „korszakos művek”, az „ikonok”, a „kánonok” és a hasonló világra szóló csodák érvényessége alig haladja meg a napisajtót.

A hangversenytermekből és a diszkókból egyaránt kiűzték a dallamot, az énekelhetőséget, vagyis a személyes bekapcsolódás lehetőségét. A tömegirodalomban/filmekben is a Semmi, az emberi, művészi, történeti hitel nélküli fanti uralkodik

Joggal írta Ananda K. Coomaraswamy, hogy sosem élt még az ember a szépségtől ennyire elhagyatva, mint a XX. században. Közönségesen szól-

va: a túltáplált fehér ember lelke koplal. A művészet maradéka ilyen körülmények között lappang. Távolság a „fősodortól”, az idényenként föllobbanó, majd elhamvadó irányzatoktól, a Vásár zajáról és fényeitől. Ott, ahová az Antikrisztus lelki birodalmából a Szépség és az Igazság kiszorult. Már keresztény körökben sem hallható, hogy az igazság tesz szabaddá, s a bűn tesz szolgálóvá. Az ilyen beszéd ma politikailag nem korrekt.

Ami szabad, az a szabadság. A száz év előtti összes deviancia polgárjogot nyert, sőt, emberi joggá vált. Miután erről már igen sokat írtam, ezúttal csak két csúcs hazugságot említek. Mindkettőben ludas a gazdaságkori pantheon másik főistene, a Tudomány.

*

A főntebb érintett művészeti szabványok kiigyalója, számon kéréje és ítéletvégrehajtója a Tudomány. „Mozdulatlan mozgatója” természetesen a műpiac mögött álló Pénz. Mellékes, hogy a Tudomány semlegesnek próbálja föltüntetni magát, sőt olykor egyenesen áldozatnak, hisz nyilvánvalóan hazudik. Miért ne?

Nos, ha bekukkantunk a posztmodern filozófusok és műitések áltudományos nyelvi labirintusába, amely kétségtelegül „önmaga paródiája”, „puffasztott rizsa”, miszoszofia – a bölcsesség gyűlölete akkor föltáru előttünk a Semmi szentélye. A posztmodern mesterek – Jean-François Lyotard, Michel Foucault, Jacques Derrida, Richard Roty, és honi gatyamosók – célja az általuk elemzett mű szétszerkesztése. Ezért kiszakítják azt szellemi, nemzeti, nyelvi, történeti, társadalmi közegeből, a minőség köréből, s következik a darabolás, az értelmezés, a jelentés megsemmisítése. A szétcincált maradványokat betuszkolják egy önkényes „diskurzusba”, „narrációk”, „metnarratívák” és hasonlók közé, ahol a „szövegnek” végtelen mínusz egy olvasata lehetséges, a mínusz egy a szerzőé. Az ugyanis „totalitárius” volna, ezért nincs létjogosultsága. (Bujti 2009.) Bujti idézi Alan D. Sokal New Yorki fizikus tréfáját, aki egy posztmodern szózagyaléket küldött a Social text c. folyóiratnak, amely azt el is fogadta. Megjelenés után Sokal közölte, hogy mókájával azt kívánta bemutatni, hogy a posztmodernizmus nem tud különbséget tenni értelmes és értelmetlen szöveg között.

Sokal kísérletét sokan, sokféleképpen ismételték meg.

Na és? Egyetlen posztmodern akadémikus sem dőlt a kardjába.

A Tudomány hatalmas karikatúrát rajzolt önmagáról a gender-ügyben is. Mint öröktől fogva tudjuk, az emberi személy a családban terem. Ott születik szerelemből, ott tanul szeretni, együttműködni, felelősnek lenni, ott alakulnak ki a messze vezető rokonsági szálak, melyek a társadalmat összeszövik. A posztmodern embere a barbi, az egyén, a szétszerkesztett homanida, akinek sem benső minősége, sem isteni célja nincs: ő kívülről vezérelt

konzumidióta. Értelme annyi, amennyit értelmezőitől kap.

Az Antikrisztus legfőbb földi ellenfele az istenképmás ember, és otthona a család. Ezért folyamatos pergőtűz alatt tartja. Alapszavakban néhány nagyobb támadás az elmúlt két században – az emlékezet fölfrissítése végett –: liberalizmus, nihilizmus, szabad szerelem, bolsevik-, és nemzeti szocializmus, kulturális- és szexuális forradalom, homoszexuális házasság, stb.

A legfrissebb a gender. A szót a „társadalmi nem” jelentéssel ruházták föl, s küldték a harcmezőre. A posztmodern hadi-ösvényen nyomulók azt állítják, hogy a gender a társadalmi életben föllírja biológiai nemünket, s ily módon szabadon választjuk, hogy az elvileg lehetséges hat nemi szerep közül melyiket öltjük magunkra. Ezt természetesen tudományosan indokolják. Örület? Hogy férfi vagy nő mivoltunk nem társadalmi következmény, hanem Isten férfinak és nőnek teremtett bennünket, eszerint alakult testalkatunk, kromoszómáink sora, hormonjaink, külső és belső nemi szerveink, lelkünk, művésztünk, gondolkodásunk?

Na és?

A gender mainstreaming politikailag annyira erős, annyira korrekt, hogy már rég benyomult EU-s és magyar kormányzati programokba [13]. Ellene szót emelni immár törvény tiltja Amerikában, s a világ politikai hatalmai mind kiállnak mellette, miközben a gender hülyeségéről mélyen hallgatnak a biológusok, az orvosok, a pszichológusok... Egyedül a papok próbálnak tiltakozni, de róluk a fölvilágosodás óta közismert, hogy a reakció szekértolói.

*

Magyarország ebben a nesztelen világháborúban vergődik. A többi országgal, néppel együtt.

Mi a megoldás? A megtérés. Az észlelvő magyar-azat kézenfekvő: az általános világválság, a főntebb jelzett, vagy éppen nem is említett bajok közös okra mennek vissza: a gazdaságkori fordulatra. Az pedig azonos a Teremtő megtagadásával és a vele való szakítással, az áldozat irányának megfordításával. Ami egy a teremtés „művelésének és őrzésének” elutasításával.

Be kell tehát látnunk, hogy az elmúlt századokban rossz úton jártunk, ezért meg kell fordulnunk. Azonban a józan döntés kevés. Nem azért, mert a szellemileg ellenművelt tömeget nem lehet bekényszeríteni a templomba, hanem azért, mert pusztán értelmi alapon nincs vallás.

A megtérés a megfordulás és az istenszerelem föllobbanása a lélekben. A megfordulás, a metanoia, rajtnak múlik, személyes döntés. Például, elmondom a Miatyánkot hazugság nélkül. Kezdjük: Mi – őszintén, tudatosan beleértve Batu kánt, Kádárt, a gonosz szomszédot...

Az istenszerelem lángját a Kegyelem lobbantja föl.

Forrás: www.czakogabor.hu

Hallotta?...

A hamufelhő más szemszögéből

Számos ország légi forgalmát lebénító hamufelhő és az ebből adódó gazdasági veszteségek és kellemetlenségek – a média figyelmét az elmúlt napokban leginkább ez foglalta le. Kevésbé került előtérbe azonban a hírekben az ember és a természet kapcsolata, és főleg az, hogy szinte tehetetlenül állunk olyan jelenségekkel szemben, mint például az izlandi vulkán kitörése. A témáról Claudio Maria Celli érseket, a

Tömegtájékoztató Pápai Tanácsának elnökét kérdezte a Radio Vaticana munkatársa. „Korunkban az egyik probléma az, hogy amikor az embert értelmezzük, akkor ezt legtöbbször a gazdaság vagy a globalizáció szempontjából tesszük. Elfelejtünk azonban mélyére hatolni annak, hogy valójában ki is az ember a teremtett világban a mai körülmények között. Úgy vélem, ezek a jelenségek a tudatunkat, a gondolkodásunkat szőlítják meg, vagyis hogy kik vagyunk valójában, és segítenek újra ráébredni, hogy az ember megnyílnak az egész világra. Az ember ismét felfedezi teremtett mivoltát, hogy ki is ő valójában. Ez még inkább felhívhatná a figyelmünket, hogy ne csak életünk igazi, emberi oldalait emeljük ki, hanem alázatosabb magatartással álljunk a dolgokhoz. Nem azért, hogy az ember kisebbnek érezze magát, hanem azért, hogy a mai világ összefüggéseiben a teremtényi mivoltának megfelelő dimenzióban érezze magát. Időnként elfelejtjük: újra és újra fel kell fedeznünk, mit jelent összhangban lenni a Teremtővel.”

Arra vonatkozóan, hogy a média miért szorítja háttérbe az ember „véges” voltának kiemelését egy kontrollálhatatlan természeti jelenséggel szemben, és miért tiltakozik, a bíboros így fogalmazott: „Nem hiszem, hogy rossz szándék húzódik emögött. A baj az, hogy az élet gyakran rákényszerít a felületességre, hogy a témák mélyebb ismerete nélkül haladjunk előre, anélkül, hogy belépni az ember szívébe, legmélyebb, legigazabb érzéseibe. Így az a veszély áll fenn, hogy a hír csak a jelenségre korlátozódik, és nem fordítunk figyelmet benne azokra a vonatkozásokra, dimenziókra, amelyeket az ember mégha talán olykor nem is tudatosan, de érzékel. Azt hiszem, hogy az ilyen események láttán az ember – óriási ismeretei és technikai vívmányai ellenére – ismét felfedezi véges voltát, azt,

hogy ő teremtény. Úgy vélem, hogy a természet a maga összetettségével, a belőle fakadó nehézségekkel együtt egyrészt segít újra felfedezni, hogy egy teremtett világban élünk, másrészt azt, hogy végesek vagyunk, de azt is, hogy Isten kezében vagyunk, aki szeret, kísér minket, és mindig mellettünk van, amikor akár olyan nehézségekkel is szembe kell néznünk, amelyek heves, kiszámíthatatlan formában nyilvánulnak meg a teremtett világban.”

„Köszönöm, hogy nem vetettél el engem!”

egy 23 éves fiú története

A 23 éves argentin Mauricio a Facebookon létrehozott egy csoportot, „Keresem a mamámat” címmel. A közösségi portálon több ezer ember segített neki a keresésben, s végül megtalálta édesanyját, aki születése után egy héttel hagyta el őt. Múlt szombaton délután Mauricio telefonon beszélt anyjával, aki mélyen megindulva azt mondta neki: „Fiam, én vagyok, a mamád. Kérlek, ne gyűlölj engem! Bocsáss meg nekem! Mindig itt voltál velem, sosem felejtettelek el!” A fiú pedig így szólt anyjához: „Köszönöm, hogy volt erőd életet adni nekem, és nem vetettél el!”

Másnap sor került az érzelmeket felkavaró találkozásra, sok öleléssel és csenddel – írja az ACI Prensa. A fiú így beszélt a találkozóóról: „Teljesnek érzem magam, sohasem tapasztaltam ilyen nyugalmat a lelkemben. Végre lezárhatom a történetemet. (...) Az egyetlen, amit mondani tudtam, hogy minden rendben van, és hogy én megbocsátottam” – mondta Mauricio.

A találkozón az anya elmondta, hogy nem született másik gyermeke, s hogy az édesapjával való találkozás csupán „baleset” volt, azóta újrakezdte életét egy másik férfival. A fiú nem neheztelt, csak kifejezte háláját: „Köszönöm, hogy nem vetettél el engem, és lehetőséget adtál azoknak, akik örökre fogadtak, hogy szülők lehessenek”.

A fiú azóta átírta a csoport nevét a Facebookon: „Megtaláltam a mamámat! Köszönöm mindenkinek!”

Megszüli gyermekét a tizenegy éves kislány

Feminista és az abortuszt támogató csoportok tiltakozása és nyomása ellenére egy 11 éves mexikói kislány úgy döntött, hogy nem veti alá magát abortusznak. Amalia azzal magyarázta döntését: megértette, hogy méhében egy új élet növekszik. A feminista csoportok továbbra is azzal

érvelnek, hogy a lánynak biztosítani kell az abortuszhoz való jogot, hiszen szerintük ez az

egyetlen megoldás. Egészen a szülésig orvosok kísérik figyelemmel a lány állapotát a helyi kórházban. Azt mondják, a pszichológiai vizsgálatok eredménye megfelelő. A legutóbbi teszt szerint Amalia képes arra, hogy megértse, új élet fejlődik benne, és tudja, mire számítson a várandósság alatt. Nemrég ultrahangos vizsgálat is készült, eszerint a leendő anya és gyermeke tökéletesen egészséges. A kislányt megvizsgáló pszichológus azt mondja: tudja, hogyan jön létre a magzat, tudja, hogy a méhe meg fog nőni, és tudja, hogyan születik majd meg a gyermeke. Hozzátette: bár a lány tudja, mi történik a testében, fiatal korának betudhatóan még nem mérte fel, mit jelent felnevelni egy gyermeket és gondoskodni róla – írja a CNA. Christine de Marcellus de Vollmer, a Szövetség a Csaláért (Alliance for Family) nevű szervezet elnöke bírálta a médiát, amiért Latin-Amerikában szexuális visszaélések áldozatainak tragikus példáit használja arra, hogy az abortuszt egyre inkább elfogadottabbá tegye. Arra szólította fel a politikusokat, hogy nyújtsanak megfelelő szociális védelmet ezeknek a várandós lányoknak és fejazzék ki szolidaritásukat. Vollmer megjegyezte: először is a „nemi erőszak” fogalmát kell tisztázni. „Tudjuk jól, hogy itt, Latin-Amerikában ezekben az esetekben nem nemi erőszakkal van dolgunk, hanem valami sokkal rosszabb és elterjedtebb jelenséggel – amivel talán nem akarunk szembesülni –, ez pedig a promiskuitás tragédiája.” Ezekre a szituációkra jellemző, hogy „mindenki ugyanabban a kis házikóban él, és mindenki egy ágyban alszik. És ott természetesen mindenféle dolgok történnek, amiből a gyermekek sem maradnak ki. S ahogy ezeket a kislányokat ilyen ingerek érik, testükben beindul a peteérés, és egyszer csak teherbe esnek. Ez nem nevezhető 'nemi erőszaknak'. Valójában ez sokkal rosszabb és sokkal elterjedtebb annál” – fogalmaz Vollmer. Ezek az események leginkább szétesett családokban fordulnak elő, s akik ezt elkövetik, a legkevésbé sem nevezhetők nevelőapának. Egyszerűen csak férfiak, akik egy házban élnek az anyával és annak lányával, sokszor csak kényelmi szempontból, komoly elköteleződés nélkül – teszi hozzá a szövetség elnöke. „Először meg kell vizsgálnunk a kislányokkal való visszaélés szociális valóságát. Nem szabad elfogadnunk az abortuszt támogatók 'hamis részvétét’ és demagóg érvelését. Ezek a gyerekek csak akkor kerülnek figyelmük középpontjába, amikor már teherbe estek. Egyetlen céljuk, hogy eladják nekik árujukat: az abortuszt.” *Magyar Kurír*

Hogyan készüljünk az apaságra lépésről lépésre?

1. Az apaságra való felkészülésként, először menj le a legközelebbi háztartási boltba, öntsd a pénztárcád tartalmát a pultra, és mondd a pénztárosnak, hogy nyugodtan szolgálja ki magát. Azután menj a szupermarketbe, és intézd el, hogy a fizetéseidet közvetlenül nekik utalják át. Majd menj haza és vedd elő az újságot, és most utoljára olvasd el. 2. Mielőtt vállalkoznál a gyerekre, találd meg a házaspárt, akik már szülők, és fedd meg őket nevelési elveik, türelmetlenségük, alacsony túrérszintjük miatt, és hogy hogyan engedheték meg gyerekeik ilyen mértékű elkanászosodását. Adj tanácsokat, hogyan javíthatnának gyerekeik alvási szokásain, vécéhasználatán, étkezésnél tanúsított magatartásán és általános viselkedésén. Élvezd ki a helyzetet - ez az utolsó alkalom, hogy minden kérdésre tudni fogod a választ. 3. Ahhoz, hogy átérezd az elkövetkezendő éjszakákat, sétáld a szobában fel s alá délután 5 órától este 10-ig, válladon egy 4-6 kilós nedves csomaggal. 10 órakor tedd le a csomagot, állítsd be az ébresztőórát éjfélre, és menj aludni. 2-kor kelj fel, és sétáld megint a csomaggal fél óráig. Állítsd be 3-ra az órát. 3-kor, amikor megszólal a vekker, kelj fel! Énekelj a sötétben halkán 4 óráig. Állítsd be az órát 5 órára. Kelj fel és csinálj reggelit! Csináld ezt 5 éven át és közben nézz ki boldognak! 4. Képes vagy elviselni a rendetlenséget, amit a gyerekek csinálnak? Hogy ezt megtud, kenj csokoládékrémet a kanapéra és lekvárt a függönyökre! Dugj egy halat a hifitorony mögé, és hagyd ott egész nyáron! Dugd az ujjaidat a virágágyásba és húzd

végig a frissen festett falon. A foltokat fedd át zsírkrétával! Na, hogy tetszik? 5. A kisgyermek öltöztetése nem olyan könnyű, mint amilyennek látszik. Végy egy polipot, és egy hálós szatyrot. Rakd a polipot a szatyorba úgy, hogy egyik karja se lógjon ki sehol! Rendelkezésre álló idő: egész reggel. 6. Végy egy tojástartó dobozt és egy ollóval és egy doboz festékkel csinálj belőle krokodilt! Végy egy tekercs vécépapírt, amiből ragasztószalag és némi celofán segítségével csinálj egy karácsonyfát! Végül, végy egy tejes dobozt, egy pingpong labdát és egy üres pilótakész dobozt, és készítsd el az Eiffel-torony pontos mását! Gratulálunk, a helyed biztosnak látszik az óvodai csoportban. 7. Felejtsd el a sportautókat és vegyél egy kisbuszt! Ne is gondoldj arra, hogy otthagyhatsz a ház előtt fényesen, csillogóan! A családi autók nem így néznek ki. Vegyél egy csokoládé jégkrémet, és tedd a kesztyűtartóba. Felejtsd ott! Végy egy tízforintost és dugd be a magnóba! Vegyél egy nagy doboz csokisparányt, és öntsd a hátsó ülésre! A fűnyíróval néhányszor menj neki a kocsni oldalának! Most már tökéletes. 8. Készülj fel a sétára! Várj a vécé előtt egy fél órát, majd menj ki a bejárati ajtón. Gyere vissza. Menj ki. Gyere vissza. Menj le az utcára. Gyere vissza. Menj le megint. Sétáld az utcán egészen lassan 5 percig. Vizsgálj meg minden eldobott cigarettacsikket, rágógumit, használt papírzsebkendőt és döglött bogarat útközben. Ugyanazon az úton gyere vissza és ordíts olyan hangosan, ahogy csak bírsz, amíg minden szom-

széd ki nem jön és rád nem mered. Add fel, és menj haza! Most már alkalmas vagy arra, hogy sétálni vigyél egy kis gyereket! 9. Mindent ismételd meg legalább ötször. Menj le a szupermarketbe! Vigyél magaddal valamit, ami jól modellez egy óvodás gyereket. Egy felnőtt kecske remekül megfelel a célnak. Ha több gyereket szeretnél, több kecskét vigyél. Vásárold meg a heti zöldséget anélkül, hogy a kecskéket látótávolságon kívülre engednéd. Fizess ki mindent, amit a kecskék megesznek vagy tönkretesznek. Amíg ezt nem tudod könnyen megcsinálni, addig ne is ábrándozz a gyerekekről! 10. Vájd ki egy dinnye belsőjét és csinálj rá egy kis lyukat. Akaszd a mennyezetre, és lendítsd meg! Végy egy tányér spenótfőzeléket, és egy kanállal próbáld meg a spenótot a lengedező dinnyébe kanalazni, miközben berregsz, mint egy repülőgép. Csináld, amíg a spenót fele el nem fogy. A maradékot öntsd magadra, de úgy, hogy a padlóra is jusson belőle bőven. Most már alkalmas vagy egy 12 hónapos gyerek etetésére! 11. Tanulj meg minden nevet a Power Rangersből, a Szezám utcából és a Tapsi-hapsiból. Ha a munkahelyeden azon kapod magad, hogy gyermekdalokat énekelgatsz magadban, végre alkalmas vagy teljesíteni a szülői hivatást!

Tavaszi vers

*Az ablakhoz nyomul az orgona,
az ablaküvegen át rám nevet,
amit nem tudok megenni soha,
a kékszemű tavaszi üzenet.*

*Gyerek leszek egy percre újra én,
örökzöld időmből kipislogok,
a létezés halhatatlan ivén
a teremtség visszacsusszanok.*

*Boldog részecske, együtt lüktetek,
s kinyílok mohón, mint tavaszi ág,
ledobjuk, unt kabátot, a telet,
s szívemmel ver a születő világ.*

*Mert jó élni, e gyermeki hittel
így fordulok én is a fény felé,
s tudom, hogy majd a többi szelíddel
lelkem földi jutalmát megelé! (Csukás István)*

„Krisztus követése a fogyasztói társadalomban”

1. A fogyasztói társadalom életvitele - A sérült kapcsolat

Részlet John F. Kavanaugh könyvéből

A nyolcvanas évek a szerzésről szóltak: a gazdagság, hatalom, hírnév szerzéséről. Tudom, mert több vagyont, hatalmat és pozíciót szereztem, mint mások. De az ember hiába szerez meg mindent, amit csak akar, mégis ürességet érez. Minden hatalmam odaadnám, csak hogy egy kicsit többet lehessenek a családommal. Minden árat megfizetnék a barátaimmal töltött egyetlen estéért. Egy halálos betegség kellett hozzá, hogy rádöbbenjek erre az igazságra, de így legalább tanulhat az esetemből az ország, amelyet elragadott a könyörtelen törtetés és az erkölcsi bomlás. Nem tudom milyen vezetőink lesznek a kilencvenes években, de mindenképpen olyanoknak kell lenniük, akik kezelni tudják ezt a lelki tumort, az amerikai társadalmat velejéig átható szellemi nihilt. („Lee Atwater utolsó kampánybeszéde”, Life magazin 1991.február)

Dove? Swatch? Reebok? Ugyan, mindez csak tréfa! Valójában az ilyesmi nem hatnak a nagy kaliberű fogyasztóra. A nyolcvanas évek új csúcstermékei a csecsemők. Akkor lesz az ember nagybani fogyasztóvá, amikor gyereke születik. Belépve erre a sajátos piacra, igazi fogyasztói nagyságra tesz szert. (Adweek, 1985. november 4.)

A mai amerikai házasságok fele válással végződik. Dr. Robert Barfield, a Philadelphia állambeli Hahnemann Egyetem pszichiátriai fakultásának egyik oktatója szerint az újránházasodások igazi vesztesei a gyerekek. „Azt tapasztalom, hogy a gyerekek nem képesek összpontosítani, úgy érzik, hogy semmi sem tartós, elvesztik a kapcsolatokba vetett hitüket... a bizalom és más tartós értékek sohasem alakulnak ki bennük.” („Sorozatházasságok: kétes siker” New York Times, 1985)

Sok vicc születet azokról a házasságokról, amelyek azért mentek tönkre, mert az emberek szívesebben ülnek a számítógépük monitorja előtt, mint hogy a párjukkal lennének. Ez azonban nem tréfa, mondja Michael

Yapko pszichológia professzor (U.S. Nemzetközi Egyetem, San Diego). „Az emberek pótkapcsolatokat alakítanak ki kocsijukkal, számítógépükkel, video-lejátszójukkal és a bankszámláikkal.” (Fejlett technológia és tovatűnő emberi gondoskodás” Saint Louis Post - Dispatch, 1986. július 9.)

Talán mindketten épp most köteleztük el magunkat az állásunk iránt, mint ami számunkra a legfontosabb. Ha lenne gyerekünk, nem lehetnénk ilyen aktívak. Biztos önző vagyok. A saját hasznomra szeretném végezni a dolgom. Egyszerűen nem vagyok hajlandó az időmet egy kölyökre áldozni... Nincs szükségem gyerekekre ahhoz, hogy boldogabb vagy meglehetősebb legyek... Ez az egyik legfőbb oka annak, hogy mi nem akarunk gyereket. Ha lennének gyerekeink, biztos, hogy nem lakhatnánk itt... Döntöttünk a szabadság és a kötöttségek nélküli élet mellett... a macskáink gondoskodnak magukról, szabadok vagyunk. („Három már tömeg” Newsweek, 1986. szeptember 1.)

Miután semmit sem tudunk kezdeni a saját belső életünkkel, képtelenek vagyunk arra is, hogy mások lelki életével foglalkozzunk. Nem vagyunk képesek a másik számára feltárulkozni, mert saját magunkat sem ismerjük. Ugyanígy alkalmatlanok vagyunk mások személyes mivoltának befogadására is, hiszen a magunkéval szemben is érzéketlenek vagyunk.

A mindenre elszánt áruüzérek különben is újra meg újra biztosítanak bennünket arról, hogy az ő termékeik mélyebb vigaszt nyújtanak, mint az emberek tehetik.

„Értelmes kapcsolatra vágytam - Saksnál az Ötödik Sugárúton megtaláltam.”

„Toyota, imádlak azért, amit értem teszel!”

„Ess szerelembe - anélkül, hogy pénzedbe kerülne!”

Így hirdetik az ígét a reklámok. Ha el akarjuk kerülni a szeretet-

tel együtt járó fájdalmat - írja C.S.Lewis „A szeretet négy arca”-ban -, legjobban tesszük, ha még egy macskát sem szeretünk meg. Ha ügyes trükkökkel álcázni tudjuk a szívünket, sosem fog összetörni, sértetlenné válik. Halottá. Akárcsak a tárgyak, amelyekhez görcsösen ragaszkodunk. Így aztán az emberi vágyakozás, amely csak személyes kapcsolatokkal tölthető be, holmik birtoklásába torkollik. Tartunk a kapcsolatokban oly gyakran tapasztalható csalódásoktól és sebezhetőségétől. Kiderülhet, kik is vagyunk valójában. Visszautasíthatnak bennünket, és biztosan meg is bántanak.

Ugyanez a lényege egy Cosmopolitan - tucatcikk figyelmeztetésének a nyolcvanas évekből:

„Ahogy azt már az unalomig ismételve számtalanszor hallottuk, gyermekünk csak átmenetileg a miénk. Ha túl szorosan magadhoz kötsz valakit, akit szeretsz, az illető elhagyhat... Semmi szükség viszont visszatartó hadműveletekre, ha az ember tárgyak birtoklásával foglalkozik. Őlelj magadhoz egy érzékeny finom kasmírsálát, amilyen szorosan csak tetszik (gondos körömápolás után persze). Azt sohasem fog hűtlenül elhagyni.”

A fogyasztói társadalom átalakító rendszer. Edzőpálya, ahol megtanítják a szétesett kapcsolatokkal való együttélést. Az egyesült államokbeli üzletemberek 85%-a 45 óránál többet dolgozik hetente. 81%-ukat éri stressz, 48%-ukat naponta. 89% visz haza munkát. Havonta több mint egy hétvégét munkával tölt 65%. 42%-uk nem olvas fel gyerekeinek. 53% hetente kevesebb, mint két órát foglalkozik a gyerekeivel. Mindezek a Source Priority Management Systems nevű cég adatai. Egy férfi, akinek felesége azon kesergett, hogy soha nincsenek együtt sem ők ketten, sem ők és gyermekeik, ezt felelte: „Nem miattad van, kedvesem. Csak azért van, mert képtelen vagyok nem dolgozni.” A média-kultúra is ostromolja a kapcsolatokat, és nem csupán a közlések tartalmával, amelyek oly gyakran lealacsonyítják a

a legmeghittebb dolgokat, hanem azzal a szinte parancsoló igénnyel, hogy rá figyeljünk. Amikor éppen nem termelünk vagy fogyasztunk, akkor a tévét bámuljuk. Ülünk, ismét csak passzívan, mint a tárgyak. - És a dolgok világa, amely tudatos cselekedeteinket és munkánkat is uralja, elringat bennünket. Képekről készült képeket nézünk, és azt képzeljük, hogy a valóságot látjuk. Életcélunkká látszólag az lett - Neil Postman szavaival -, hogy „halálra szórakozzuk magunkat”. Ebremléti időnkől nagyobb részt szentelünk a hirdetések bámulásának, mint házastársunkkal, a gyerekeinkkel és a közösséggel való kommunikációnak. Orwell „1984” című művének egyik motívumát utánozva, Mark Crispin Miller írja: „A Nagy Testvér figyel: te magad vagy az, miközben tévét nézel.” A fogyasztót alakító rendszer médiája révén a lelkünkbe beszél s kinyilatkoztatja: „Teljesen kiürítünk téged, azután megtöltünk saját magunkkal.”

A végeredmény: a belső élet elvesztése, amely, paradox módon, a bensőséges kapcsolatok elvesztése is. Magunkra maradván passzív egyedülletünkben, amely nem igazi magány, kapcsolatteremtő képességünk elsorvad. Nem tudjuk, hogyan adhatnánk oda magunkat másoknak, hiszen, amit énnek nevezünk, nem más, mint egy lakatlan erődtítmény. Azt sem tudjuk, hogyan fogadjuk mások sze-

retétét, hiszen amit nem ismerünk, nem lehet szeretni sem. A kapcsolatok és a bensőséges széthullása alattomosan felemészt az elköteleződésre való képességünk alapjait. Látható ez a családok szétesésében, a növekvő válási arányban, az utcákon és a televízió előtt magukra hagyott gyermekeken, megjelenik a polgári és a szomszédosági közösségek hanyatlásában, valamint a gazdag és híres emberek által divattá tett házasság előtti szerződések népszerűségében, és az időhínségnek nevezett új nyavalyában.

A családi feszültségekről, a családok széteséséről az érintett szülővel és gyerekekkel folytatott beszélgetéseimben egyetlen olyan átható, erős és csábító okot sem találtam a problémák hátterében, mint amilyen a kapitalizmus fogyasztói ideológiája: a vég nélküli felhalmozás, a munkával töltött idő nyújtása, sosemvolt szükségletek felkeltése, a bevásárlóközpont teológiai szintre emelése, a gazdasági összehasonlítgatások tukmálása, a pénz és a birtoklás révén való elismertség iránti vágy és a szünni nem akaró verseny az élet minden területén.

Miután életünket az árucikkkel való foglalatosság tölti ki, úgy érezzük, elrabolták a másoknak adható időnk. Mi pedig éhezünk a bőséges közepeken.

Ilyen értelemben prófétikusak Bush elnök volt kampányfőnökének,

Lee Atwaternek a fentebb idézett szavai. Negyvenes éveiben, egy agydaganat következtében haldokolva, a kemoterápiától felpuffedve, fájdalmak között szól a felpörgetett fogyasztói társadalom emberéhez a Life magazin oldalain. Betegsége valójában „lelki daganat”.

"Küzelem zajlik a bensőmben. "- mondta a fiúnak...

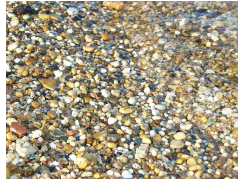
"Retentő harc ez, két farkas vívja egymással.

Az egyik gonosz - ő a harag, irigység, bánat, mohóság, arrogancia, önsajnálát, büntudat, sértődöttség, kisebbségség, hazugságok, önteltség, felsőbbrendűség és önzés. A másik jó: ő az öröm, béke, szeretet, remény, derűs nyugalom, alázat, kedvesség, jóakarát, empátia, nagylelkűség, igazság, együttérzés és hit. Ugyanez a harc benned is zajlik és mindenki másban is."

Az unoka elgondolkodott egy percre, majd megkérdezte a nagyapját:

*"Melyik farkas fog győzni?"
"Amelyiket táplárod. "- válaszolta az idős indián.*

Ékkövek

- Álmodtam, de sehogy sem tudok rájönni, mi az értelme. Kérlek, segíts rajtam!
- Hallgatlak - bólintott a Bölcs.
- Az utcán mentem, a mi utcánkban, ahol minden nap járok. Olyan is volt álmomban, mint egyébként; nem volt semmiféle változás rajta, csak annyi, hogy nagy szürke göröngyökkel volt tele a járda. Amikor megrúgtam az egyiket, rájöttem, hogy ezek nem göröngyök, hanem kövek. Egyet zsebre vágtam, hogy megmutassam a Barátomnak, akihez indultam. Amikor elővettem, kettévált a kezemben. Belül szikrázó, tiszta ragyogású volt. Azonnal tudtam (bár nem értek hozzá), hogy ez GYÉMÁNT! Rohantunk az ékszerészhez, de közben telepakoltuk a zsebeinket a csúnya, szürke kövekkel, hátha...
Az ékszerész vágta, csiszolta a kettévált követ, végül fel is mutatta, hadd lássuk mi is, hogy sziporkázik:
- Még soha nem találkoztam ilyen nagy és tiszta gyémánttal - lelkesedett. Kipakoltam a sok egyforma szürke követ. Ő bizalmatlanul nézte a sötétlő halmot, majd legyőzve utálkozását, egyet megfogott és vijjogó gépével kettévágta. Smaragd volt. A következő rubin, utána valami csodaszamba menő ritkaság, és aztán így végig. Felfoghatatlan kincs feküdt előttem, szikrázott, tündökölt ezerféle színben, a belsejükben rejtőző érték. Én pedig döbbenetben felébredtem. De nem tudok szabadulni az álomtól.
- Mondd, mit jelenthet?
- A szürke kövek a MINDENNAPJAID, Barátom! Éppen ideje, hogy felfedezd: valóságos kincsesbánya a mindennapok sokasága. Dolgozni kell rajtuk, az igaz, de ha jól megmunkálod őket, gazdagabb leszel mindenkinél. Már reggel vedd kezébe napodat, hogy megláthasd benne a hűség gyémántját, a bizakodás smaragdját, a szeretet rubinszínű áldozatosságát... Mától kezdve soha nem beszélhetsz "szürke hétköznapiokról", hiszen LÁT-TAD, mi rejlik bennük!

***

Válságkezelés

Július van. Egy dél-franciaországi kisvárosban vagyunk, egy panzióban, a turistaidény kellős közepén. De sajnos már régóta esik az eső, ezért elég rosszul megy a bolt... és persze mindenki marhára el van adósodva.
Ekkor szerencsére belép egy gazdag orosz turista a kis hotelbe, a recepcióhoz megy és kér egy szobát. Lerak egy 100 eurózt az asztalra, majd elirányítják a szobájába, ami a harmadikon van. A hotel tulajdonosa fogja a 100 eurózt, és szalad vele a hús beszállítójához, hogy megadja neki a tartozását. A hentes azonnal fogja a 100 eurózt és siet a nagykereskedőjéhez, hogy megadja neki a lóvét. A nagykereskedő sem rest, vágta egyből a termelőhöz, Etienne gazdához, hogy kifizesse neki a disznókat, amit még korábban hitelre kapott tőle. Etienne gazda pedig fogja a pénzt és sebes malac vágatában viszi Sophie-nak, a helyi prostinak, aki még a múlt hónapban nyújtott neki hitelben szolgáltatásokat. Sophie pedig boldogan sétál be a 100 euróssal a mi kis hotelunkba, hogy kifizethesse végre a szobákat, amire felvitte a pasikat az elmúlt hetekben. Leteszi a pultra a 100-ast.
Ebben a pillanatban lejön a harmadikról a gazdag orosz. Kijelenti, hogy ez a szoba neki nem felel meg, és kéri vissza a pénzt. A tulaj odaadja, ő pedig fogja a 100-ast és távozik.
Nos: végül nincs kiadás és nincs bevétel és mégis mindenki kifizette az adósságát!

Ennyire egyszerű volna megoldani a gazdasági válságot?

Gyerkőceink közül néhányan május első napjaiban elhagyják eddigi iskolájukat. Életükben mérföldkőnek minősül ballagásuk napja. Nekik szeretnénk kedveskedni Tóth Árpád örök-szép soraival.

Köszöntő

részlet

Te kedves udvar, meghitt, régi termék,
Te ötvenéves drága iskola,
Ma minden régi híved újra gyermek,
S köszönt, mint kisdiákok friss sora,
Ma összegyűlünk e szelid szigetre,
Melynek vihar nem ronthatja falát,
Ma összebújunk szépen a szivedre,
Mint anya szívére a kis család.

Köszöntünk hát, ifjú, erős anyánkat,
S míg lábunk szentelt küszöbödre hág,
Úgy érezzük, körödben újra áthat
A szivedből áradó ifjúság.
Újra tanítasz az életbe kimenniünk
S büszkén vinni bölcs tudást,
ép hitet
És vallani: nem hullhat romba bennünk,
Amit a jó iskola épített!

Jó iskolánk! még sok-sok ötven évet
Érj meg, virulj, légy fénylő, tiszta, nagy,
Köved közt lüktessen az ifjú élet,
Ezer meleg szív, ezer büszke agy,
Nemes tanárok, sok nemes tanítvány
Hírét növeljék e tisztas falak -
S ne álljon meg közöttük
soha hitvány,
S ne rontsa fényük soha rút salak!

Így juss el ama szent jövő elébe,
Mikor megint boldog lesz a magyar,
Régi erények, régi nagyság népe,
Bár minket tán már rég a sír takar:
Te élj helyettünk majd,
és Te neveljed
Unokáink is híven s igazán,
S a legszebb ünneped akkor ünnepeljed,
A feltámadás édes tavaszán!

Vendégünk lesz

Németh Zsolt
szeminarista Esztergomból

Régi szokás egyházmegyénkben, hogy húsvét

negyedik vasárnapján kispapjaink egy-egy plébániára látogatnak. Egy esztendővel ezelőtt Sándor Lászlót köszönthettük körünkben. Idén Németh Zsolt tisztelendő úr lesz a vendégünk. Fiataljaink felkeresik majd kérdéseikkel, előzetesként azonban, közöljük azt a cikket, amely az esztergomi

kispapok lapjában jelent meg tavaly szeptemberben. Íme:

1972-ben születtem, majd egy Somogy megyei kisvárosban, Tabon nevelkedtem négy leánytestvéremmel együtt. Édesanyám és édesapám egyszerű munkásemberekként, gondoskodó szülői szeretettel neveltek fel. Tizenegy éves voltam, amikor önként a keresztség alá hajtottam a fejem. Tudatosan választottam a katolikus hitet, pedig édesanyám vallását gyakorló evangélikus. Általános és középiskolai tanulmányaimat is Tabon végeztem. Középiskolai tanulmányaimmal párhuzamosan elvégeztem Budapesten az OMCT kántortanfolyamát is. Érettségi után mindjárt jelentkeztem papnak. Számomra természetes volt, hogy szemináriumba megyek, nem is gondoltam más lehetőségre. Felvételt nyertem a Veszprémi Egyházmegyébe, és Budapesten, a Központi Szemináriumban kezdtem meg a felkészülést a papi életre. Egy év után úgy döntöttem, hogy hazamegyek, és munkát vállalom. Az elmúlt majdnem két évtized alatt folyamatosan bennem volt a papi hivatás gondolata. Munkahelyemre is próbáltam bevinni a keresztségemet, s az Egyház aktív tagja voltam. Másfél évvel ezelőtt, immár felnőtt fejjel döntöttem úgy, hogy ismét jelentkezem a szent szolgálatra. Mivel időközben Tab a Kaposvári Egyházmegyéhez került, Balás Béla püspök úrnak adtam be kérelmemet. Felvételt nyertem, így most az esztergomi szemináriumban készülök a papságra.

Forrás: www.eszepti.hu

Ki milyen „vásárfiát” vitt haza a Szent József napi búcsúról? II.

Tartalmas, elgondolkodtató és léleképítő volt ez a márciusi hétvége a Szent József plébánián, nagyon jól éreztük magunkat, s igazi lelki kincsekkel gyarapodtunk. Minden program nagyszerűen sikerült, kiváló előadóktól, igazán mély hitből fakadó, időszerű és értékes gondolatokat hallhattunk. Bennünket különösen két előadás fogott meg. A szombat délelőtti rendhagyó szülői értekezlet Sebők Sándor atyával, aki a gyermek Jézus jeruzsálemi templomban való bemutatásának történetén keresztül végigkalauzolt minket a gyermek-szülő és a családi kapcsolatok sokszínűségén, örömein, nehézségein, valamint a gyermekek óvodai, iskolai és egyházi közösségekben való nevelésének fontos és aktuális sajátosságain, problémáin. Felkészültsége, derűs optimizmusa és magával ragadó egyénisége példaértékű lehet mindenki számára.

A másik nagyszerű előadás szombat este hangzott el a templomban, melyet Sillye Jenő és barátai tartottak. Zenés tanúságtételük az apaságról-atyaságról, a családról, Szent Józsefről és a nagybőjti időszakról szólt. Mély hitből fakadó, Istent dicsőítő zenéjükön keresztül mutatta be saját és barátai életét, mindennapjaikat és az élete során megtapasztalt kegyelmeket. Nagy élmény volt számunkra a híres dalszerzővel együtt énekelni, hiszen már régóta vágytunk arra, hogy személyesen is megismerhessük

kedvenc énekeink szerzőjét.

Für Tamás és Anita

Hirdetések

Májustól a szentmisék este 7 órakor kezdődnek. Az esti szentmisék előtt negyed órával Loretói litániát tartunk.

Május 8. szombat

Csurgó, hittan verseny (részletek a hittanórákon)

Május 14. 18:00

Felnőtt hittan számítógép nélküli csoport, Szent József terem, Plébánia

Május 14-15, 20:00-tól

Ifi körös hétvége szombat estig. Részletek később.

Május 22.

Egyházközségi kirándulás Gödöllő - Máriabesnyő

Május 24.

Pünkösdi hétfő, hittanosok kirándulása Borsfai arborétum

Május 27. 20:00

Felnőtt hittan számítógép nélküliek csoport, Szent József terem, Plébánia

Május 28. 17:00

Diavetítéses szülői értekezlet táborba induló gyerekek szüleinek, Díszterem

Május 28. 20:00

Felnőtt hittan számítógépes csoport, Szent József terem, Plébánia

Irodalmi melléklet

Az anya szerelme

- Beszélyke -

Imádkozzatok! Nagy veszedelem fenyeget. A legrettenetesebb elenség a - kolera. A halál fekete álarcban. Ne fussatok! Maradjatok veszteg; itt nincs menekülés. A halál ez egyszer fölülmúlta önmagát leleményességben, midőn fegyvert választott. Egy fegyver, mely önmagától hatol be a testbe, mely elől ki nem térhetsz, melyet felkeresel, melyre minden szempillantásban vágyol, melyért magad nyúlsz esengve, pedig tudod, hogy megölöd; egy fegyver, melyet csókolsz és miközben csokolád, meghalsz a csókjától. A halál fegyvere most a - levegő.

A jóltevő elem megtagadja magát, megbánja nemes életadó hivatását, s kiket eddig táplált, siet megölni az embereket. A leghatalmasabb elem, a legnagyobb úr haragszik. Reszkesettek! Mindent elborító szárnya sötéten ereszkedik alá imádkozzatok!

A lélekharang egyre szól a kis falu tornyában. Hogy még van, aki húzza! Aki hallgassa, már olyan alig van.

Koporsó koporsót követ, de nincs halotti kíséret. Nem maradt már senki kíséretnek. Pap sincs már, aki temessen: maholnap meghal az utolsó ember is, és adja isten, hogy az a sírásó legyen; legalább nem marad temetetlen a többi. Ő most a legszükségesebb tisztviselő.

Mindennap egy nagy sírt ás, s az mindennap megtelik halottakkal. Az öreg sírásó már ki is számította, hogyha ez így tart, akkor mához egy hétre éppen kész lesz az egész faluval...

Talán már jobb is volna úgy. Akkor legalább meghalhat ő is. Szépen megássa a maga sírját a nyolcadik napon, aztán leteszi az ásót és kapát, magára reteszeli a temető ajtaját belülről, úgysem jön már ezután ide senki, sem új lakónak, sem rokonlátogatásba; itt lesz már akkor mához egy hétre az egész falu.

Este van, aratás ideje. A naptár így mutatja; de azért még sincs aratás. Aratók dala nem hangzik, a megért kalászokat csodálkozva lóbázza a lomhán mozgó szellő, még sose volt neki ilyen megengedve, peregetti is belőlük játszi dévajszággal az izmos

búzaszemeket. Ő öröklí a mezők gyümölcsseit a haldokló emberektől s mutatja, hogy beválik tékozló örökösnek.

Ő az örökös, ő a gyilkos, ő hordja szét a rettenetes betegséget vidékről vidékre.

A kis falu egészen csendes, gyertyák nem gyúlnak minden ablakban. Sok háznak nincs már lakója, azért sötét; sok házban, ahol gyertyavilág látszik, a ravatal szomorú pompája az. Csak elvétve tűnik fel egy-egy megtört alak az utcán; amint a sövények mellett bújva siet. Mindenki siet. Siet - meghalni.

Két ember találkozik az utcán szembe. Meg sem szólítják egymást, pedig jó barátok és már nem találkoztak napok óta. Szerették egymást, elválhatlanok voltak s most elmennek anélkül, hogy üdvözlötet váltanának. A kétségbeesés megszabadít attól, hogy emlékezzünk. Ők nem emlékeznek most egymásra.

- Hol jártál? - kérdi, mikor már messze elhagyta az egyik a másikat.

Az előbb meggondolja, érdemes-e az embernek felnyitni a száját, s csak azután feleli tompa síri hangon:

- Az asztalonnál. Hát te hova sietsz?

- Az asztalozhoz.

- Ne menj. Meghalt már az is tegnap.

Az ember visszafordul, és szótalanul megy a másik után. Nem kérdezik, ki miért keresé az asztalost. Tudják, hogy koporsóra van szükség. Azt sem kérdezik, kinek a számára. Hát nem mindegy az, akárkinek? Nem kíváncsi már senki. Egy csinosabb ház előtt mennek el most. Az ablak ki van nyitva, s hangos női sírás hallik belülről. A fiatal Bátkyné háza ez, ő sír odabent. Talán halottja van neki is. Szegény özvegyasszony, kije haldokolhat? Szegény özvegyasszony, jaj, de boldog asszony, hogy kit úgy szeretett, férje már rég meghalt, most már tülesett minden bajon.

Vajon kit sirathat!

Bátkynének a kislánya beteg. Az a szép, mosolygó, pajkos kis Boriska, azokkal a nagy nefelejcsszín szemekkel, azokkal a hosszú aranyos fürtökkel, azokkal a bűvös kis gödröcskékkel két kövér orcáján...

Ott fekszik az ágyon, homlokerei kidagadva, szemei elhomályosultak, piros rózsák helyett a gyönyörű arcon fájdalmas rángások hullámanak. Bizony szép anygalkát választott magának most ez egyszer az isten. Mire a nap felkel, addig el is viszi már magának haza a mennybe. Joga van hozzá. De az anya is jogot tart. Azt hiszi, hogy az ő joga az erősebb az igazságosabb.

S amint odaborul a beteg ágyához, kinek lábait járványos görcs hasogatja, s amint a kedves, hidegülő lábakat szorongató kezeivel melengeti, forró könnyeivel megfürösztli, örült kétségbeeséssel beszél az istenhez.

- Nem igaz, nem igaz. Neked nem szabad elvinned őt. Hiszen nekem adtad. Enyim, csak az enyim. Ne tépd ki szívemből szívemnek közepét. Nem is vagy te isten, ha ilyent tehetnél... Az Isten úgy felel a vitára, hogy a kis lábak egyre jobban hidegülnek, mindig följobb följobb; mikor a szívhez ér a hideg és a görcs, akkor vége lesz a vitának. A kis Boriska az övé lesz, egészen az övé.

- Anyám, ne engedj! - sikolt fel a gyermek, mintha az istennek vitázó anyja részére akarná dönteni ő is a mérleget.

- Jaj, iszonyú kínom, meghalok Ne engedj, anyám, édesanyám!

És a nő kétségbeesetten felugrik.

- Nem hagylak, gyermekem. Ugye enyim vagy te, ugye nálam maradsz? Nem hagylak, nem hagylak...

Irtóztató hatást gyakorolt rá gyermeke ragaszkodó, édes felkiáltása: Ne engedj, anyám!

Oh, ezt csak egy anya érti. Ökleit fel-emeli az ég felé, most már képes megküzdeni egy istennel is.

- Nem hagylak! - kiált fel ismét és ösz-szerogy.

De hirtelen felugrik. Egy gondolat cikázik át agyán. Egy gondolat, melynek egyik fele örültség, a másik fele kétségbeesés, és mégis együttvéve a szeretet és a félelem találékonyasága.

Egy darab spárgát ragad kezébe, odarohan a gyermekhez s szilaj mohósággal összekötözi térden alól, ahol hidegek, a lábait, összekötözi iszonyú erővel, hogy a vér szakad ki, hogy a csontot szorítja a spárga.

A gyermek felszisszen a szorítás kínjától, mik a hasogató görcsöknél is nagyobbak; de a fájdalomtól rángatózó arcon egy megjelenő bágyadt mosoly azt mondja, hogy az anya keze még ilyenkor is puha.

- Ugye meggyógyulok, édes kedves anyám?

- Meg, egyetlen drágám, mert a görcs nem mehet tovább a tagjaidba a szívedig, elzártam neki az útját. Hogy képzelheted azt, hogy én hagyjalak téged? Ilyet csak egy anya mondhat.

Így csak egy anya győzhet.

Az isten kitért az anya előtt. Azért tért ki, mert isten.

Az anya ott ült egész éjjel Boriska mellett, a lábait melengette kezeivel és szerető könnyeivel. A görcs nem ment tovább, megszűnt. A lábakba visszatért a melegség, talán az anyai kezekből és szemekből volt ez a meleg odakölcsonözve. Ez egy jégtengert is langyossá tehetne.

Másnap Borisnak nem volt semmi baja. Újra a régi kedves gyermek lett, mosolygó gödröcskéekkel arcán; nyugtalan, vidám, pajkos. Az ugyan semmit sem fogott rajta, hogy már a halál pitvarából hozta vissza az édesanyja.

De hát nem soká lehetett sem vidám, sem pajkos, sem mosolygó. Néhány nap múlva Bátkyné lett beteg. Ő kapta meg a kolerát émelygő hányással, ami a legveszedelmesebb.

Szép liliom arca fekete lett, szemei ólomszínben játsztak s kísértetiesen fordultak be az üregeik felé. Istenem, azok a szerető, gyöngéd, kedves szemek...

Egy szempillantás műve volt az egész. Reggel még egészségesen kelt fel, ruhát vasalt Boriskának, délben meg már ott haldokolt az ágyon...

Boriska odafeküdt mellé, átkulcsolta a nyakát kezeivel, és ott tartotta erősen, közben szünet nélkül összecsókolta az

egyre feketedő arcot, és nézte folyton, nézte kétségbeesetten, mint változik át annak minden színe, hogy tűnik el arról lassankint minden ismerős vonás, csak egyetlenegy nem, amit talán a halál sem bír onnan letörölni, az anyai szeretet kinyomata. Az, mint egy valami búvfény, most is glóriával önti el az arcot, és nem engedi még rútságában sem rútnak lenni.

- Meghalok - hörgi az asszony - Itt hagylak. Csókolj meg, csókolj meg, én egyetlen árvám. Jaj, hogy itt kell téged hagynom! Csókolj, csókolj, ez enyhíti csak az én égető kínjaimat...

Boriska még szorosabban átkulcsolja a haldokló nyakát.

- Sohasem fogsz te engem itt hagyni.

E pillanatban megnyílik az ajtó és belép az előljárókkal az orvos. Házzól házza járnak, mert tudják, hogy nincs mindenütt rendelkezésre álló ember, aki orvosért, segítségért szaladjon. Itt jó helyen járnak.

Az orvos odalép az ágyhoz. Ránéz Bátkynéra, arra a Bátkynéra, akit tegnap szép asszonynak neveztek, ha ugyan lenne most a szépségnek valami értéke, s aztán szomorúan - int a kezével.

- Itt már későn jöttünk. Ez már meghalt. Épp e percben leheli ki lelkét szegény.

S azzal egykedvűen újra zsebébe csúszta a koleracseppes üveget...

- Egy kolera-árvával megint több nehezedik a községre, bíró uram. Hja, már ez bizony nem lehet másképp. Sajnálom, nagyon sajnálom, már tudniillik a községet. De nini, az a poronty hogy odatapad a hullához, hogy szorítja. Ejnye, mégysz le onnan az ágyról n y o m b a n ! Ilyen a paraszt! Hogyne kapná meg aztán a kolerát! Tudja, hogy a járvány némely esetben ragadós, s mégis maga mellé veszi haldoklás közben a gyermekét. Takarodj le onnan, kisle-

ány!

Az orvos még közelebb ment a magas, tornyos ágyhoz s le akarta Boriskát venni.

A gyermek nem is hallotta fájalmában az orvos szavait, tán azt sem tudta, hogy emberek vannak bent a szobában, csak ösztönszerűleg simult szorosabban anyjához.

Az orvos izmos marka e pillanatban megragadta, hogy elszakítsa onnan.

Boriska felriadt s egy rémes sikoltással ragadta meg anyja kezét.

- Anyám, édesanyám, ne engedj magadtól.

Erre a hangra, erre a velőt hasító fájdalom szeretetteli sikitásra, vagy talán a belekapaszkodás következtében fölrázva, az orvos által halottnak hitt édesanya másik keze megmozdult és gyengén átfogta a gyermeket, feje közelebb csúszott a párnán a leánykáéhoz, úgy-hogy annak szőke haja édes szemfödőül egészen beárnyalta; a melléből halk hörgéssel vegyült sóhaj emelkedett, ajkait kínosan kinyitotta, mondani akart volna valamit kislányának. De semmit sem mondott, csak rálehelte...

Ki tudja mi lehetett az a lehelet!

Valami olyan fekete ónszínű volt, mint egy lehulló levélnek az árnyéka, s mint a kés pengéjén, ha fogy, úgy terjedett az arcán mindig tovább tovább egészen addig, míg kis szíve megszűnt dobogni. Az anya nem engedte őt magától, együtt mentek el, s a jó isten, ki eleinte másképp próbálta, ilyen kerülő úton vihette csak el azt, kit magához anyyá-lul kiszemelt.

Mikszáth Kálmán 1877

Esti imádság

Ó, milyen vak homályba futnak kik nélkülöd indulnak útnak.
A kezemet nézem: leszárad;
szívem sívó homokkal árad.

Valamikor kézen vezettél;
szökni akartam, nem engedted,
csend volt szívemben és a csendben
szavad szólt csak, mindennél szebben.

Én Istenem, hívj vissza engem!
Magam maradtam, eltévedtem.
Légy bátorságom, bizodalمام;
ó, légy úrrá megint Te rajtam!

Keresztury Dezső

A mindig mellőzött Asszony

Nem a sok évezredes női rabszolgasorsról akarok beszélni. A női emancipációnak nem voltam még szószóka, nem is leszek. Ne akarjon a nő soha magasabbra kerülni, mint ahová Isten helyezte az újszövetségi Evangéliumban. Bárcsak ott állna, de jó is lenne nekünk!

Arról a keserű gyökérről kellene ma szólnunk, amiből az asszony életében mindig keresztfa sarjad. Erre a keresztfára öneki magának kell kerülnie, akár akarja, akár nem. A Szentírás Asszonya úgy könnyít a dolgon, hogy nem várja meg, míg vállára erőltetik a keresztet mások, maga megy elébe.

Lélektan órán kérdezte tőlem valamikor egyik legjobb tanítványom: Mi lehet pusztán lélektanilag a nőnek a legnagyobb szenvedése? Azt mondtam: Úgy gondolom az, ha nem veszik észre, hogy ő van. S magyarázni kezdtem, hogy azért tanul meg a kislány előbb beszélni általában, mint a fiú. Ezért hajlékonyabb a modora, még az igazságérzete is stb.

- No és mi lehet a nőnek pusztán lélektanilag legnagyobb boldogsága? Kérdi tovább a tudni vágyó tanítvány. Az előbb mondottakból világos: az ha egy nő hivatásként meri vállalni azt, hogy ne vegyék őt észre. Ebből a boldogságból érzett valamit édesanyánk, amikor sikerült velünk elhittetni, hogy ő nem szeret új ruhában járni. Az új cipők neki nem állnak jól, inkább foltoztatja a régit. Hogy ünnepi ebédek főztjeiből neki az a legfinomabb falat, amit mindenki továbbtűrt a tálban, s amikor valami finom gyümölcs vagy különösen ízes sütemény került az asztalra, ő már nem éhes. Mi elhittük ezt. Vagy inkább az az igazság, hogy ilyenkor elfelejtettük, hogy ő egyáltalán létezik ezen a világon. Lehet, hogy ilyen percekben valóban nem ezen a

világon volt ő, hanem egy kicsit a mennyországban.

Ezek a gondolatok, ezek az emlékek lepnek meg, amikor az evangéliumi szakaszokból úgy áll elénk a Szűzanya, mint a mindig mellőzött asszony. Az első és egyetlen boldogító angyali üdvözlés után maga az Úristen is "mintha" tudomást se venne róla. Az égi posták nem is az ő címére adresszálódnak. Az angyali üzenetek Józsefnek kézbesítettek, akár sátánsugallta gyanúkat kell eloszlatni, akár Egyiptomba kell menekülni, akár újra visszatérni Názáretbe. Amikor eltűnik szeme elől a 12 éves Gyermeke, akiben él és akiért minden pillanatban meghalna, önkéntelenül feljajdul: "Gyermeke, miért cselekedtél így velünk? Íme atyád és én bánkódva kerestünk téged." Még ez a feljajdulása is csak jobban aláhúzza előttünk mellőzöttségét: "Miért, hogy engem kerestetek? Nem tudtátok-e, hogy az én Atyám dolgaiban kell lennem? De ők nem értették a beszédet, melyet nekik mondott." Ugyanilyen világos sors nyomába megy. Jelentik a tanítványok Jézusnak: "Íme anyád és rokonaid kinn állnak, látni akarnak téged. Ő így felelt nekik: Anyám és rokonaim azok, akik Isten igéjét hallgatják és megcselekszik." - A legnagyobb mellőzöttséget a kámai menyegzőn kellett külső látogatás szerint elszemnie: "Asszony, mi közöm nekem és neked ehhez?" És Mária, a Szentírás Asszonya, nem "kéri ki magának", nem bújik ki a kereszt alól. Ezért boldog!

Ó, de jó is volna, ó hatalmas ég, ha minden leány és asszony ezt megérthetné. Boldogok lennének a férfiak és szentek a nők! Ne féltsük a női méltóságot! A női méltóság: lélekáradás. És úgy látszik, ahhoz, hogy a lélek áradhasson, elkerülhetetlen a

megettetés és az áldozati tűz. Az illatos magvakat megőröljük, hogy szabadon áradhasson belőlük az illat. A tömjént parázsra hintjük, hogy imánkat Isten elé lehelje. Ha az áporodott szagú konyhán kellemes légkört akart teremteni édesanyánk, emlékszem, mézédés hófehér kockacukrot dobott a tűzhely izzó rostélyára. Úgy látszik, ennek már ez az örök törvénye. Hogy a Szentírás Asszonya egyúttal Boldogasszony is lehessen, ahhoz tudatos áldozatként vállalni kell a megettétést és mellőzöttséget - szeretetből!

Tudod-e vállalni hivatásként, szeretetből, hogy ne vegyék észre? Hogy mellőzöttje légy azoknak, akiket szeretsz? Hogy mások éljenek és boldogok legyenek általad és belőled? Amennyire tudod vállalni, csak annyira leszel a Szentírás Boldogságos Asszonyának földi mása. Ő egészen tudta vállalni, ezért lett mindnyájunknak Boldog Édesanyja.

Őt figyeld, Őt tanulmányozd, Őt kövesd s boldog lesz ez a világ!

Kerekes Károly O.Cist.

Pünkösdre

Hiszek a Szentlélekben, aki szentté alakít engem

*Ha a sötétől félek,
Világot gyújt a lélek,
Ha a tévedéstől félek,
Kezem fogja a Lélek
Ha fáradságtól félek,
Szárnyára vesz a Lélek.
Ha a haláltól félek,
Életet ad a Lélek*

*Ha mindörökre élek,
Neked köszönöm Lélek, ...*

Mentes Mihály

***

Szentháromság vasárnapra

Szent Patrik mellvértje

Magamra öltöm a mai napon a Szentháromság segítségül hívásában rejlő hatalmas erőt, a hit erejét

a háromszemélyű egy Istenben, a

mindenség Teremtőjében.

Magamra öltöm a mai napon a hatalmat, mely Krisztus megtestesülésében és keresztjében,

feltámadásában és mennybemenetelében van, valamint eljövételében a világ megítélésére.

Magamra öltöm a mai napon az erőt, mely a szeráfok szeretetében, az angyalok engedelmességében, a

pátriárkák imádságában, a próféták jövendölésében, az apostolok prédikációjában, a mártírok

hitében, a szüzek tisztaságában, a szent emberek tetteiben van.

Magamra öltöm a mai napon az ég erejét, a nap ragyogását, a hó fehérségét, a tűz lobogását, a

tenger mélységét, a föld szilárdágát, a sziklák keménységét..

Magamra öltöm a mai napon Isten fényét, hogy vezessen engem,

Isten bölcsességét, hogy tanítson engem,

Isten szemét, hogy vigyázzon rám.

Isten fülét, hogy hallgasson rám,

Isten szavát, hogy szóljon hozzám,

Isten kezét, hogy oltalmazzon engem,

Isten szárnyát, hogy beborítson engem.

Magamra öltöm a mai napon a bűn kísértései ellen, minden rám törő gonosz ellen, ki közről vagy

távolról, egyedül, vagy többedmagával támad engem.

Krisztus legyen velem,
Krisztus legyen mellettem,

Krisztus legyen bennem,
Krisztus legyen mellvértem,
Krisztus legyen pajzsom,
Krisztus legyen sisakom.
Krisztus legyen minden ember szívében, ki rólam beszél!
Krisztus legyen minden ember ajkán, ki hozzám szól!
Krisztus legyen minden szemben, amely rám tekint!
Krisztus legyen minden fülben, mely engem hallgat!

Magamra öltöm a mai napon a Szentháromság segítségül hívásában rejlő hatalmas erőt, a hit erejét

a háromszemélyű egy Istenben, a mindenség Teremtőjében.

Az üdv az ÚRÉ, a szabadtás az ÚRÉ, a megváltás KRISZTUSTÓL jön.

Üdvözítéted, a mi URUNK, legyen velünk mindenkor. Ámen.

Zsolozsma

*Máriát dicsérik a hívek,
A kis templomból szól az ének,
Mária, a mi menedékünk,
Szárnyal a könnyörgés az égnek.*

*Keresztényeknek segítése,
Szomorúak vigasztalója.
S mintha az édesanyám hangja
A többi közül kizokogna.*

Juhász Gyula

Kamaszvonal

Velünk meg mi lesz?

Tornyosuljak a kedélyhullámok. Úgy tűnik, már a csecsemők is fújnak valamilyen véleményt, ha másét nem, hát a szüleikét. A kamaszoknak ugyan még semmibe sincs reális beleszólási joguk, meglátásuk má' mindenről van. Nem azok ellen láznak, akik másképp gondolnak valamit, inkább az bőszíti fél őket, ha nem mutatkozik készség a meghallgatásukra!

Gergő: Atyám, az egyik újságban olvastam a nyilatkozatát azokról a fiatalokról, akik még kiskorúak, de érettebb meglátásaik vannak, mint a felnőtteknek.

András atya: Úgy érzem, azt akarod elmondani, hogy mindent magadra vetted.

Gergő: Miért, atya nem néki belőlem, hogy lehet saját, józan véleményem a közéletéről?

András atya: Nézd, ebből Általában nem is csinálsz titkot, csak azt nem tudom, hogy most éppen mi paprikázott úgy fel.

Gergő: Beszélgetek felnőttekkel és kihoznak a sodromból. Van, aki még mindig a tévének hisz, mások meg azt mondják, hegy ááá, itt már senkinek sem érdemes hinni, egyik sem jobb mint a másik, egy harmadik meg valami megváltófélére vár, akit majd mindenki csak szeret és dicsér és elhozza a földi mennyországot.

András atya: Tudom, ezzel én is találkozom. Néhány vidéki előadásom után ilyesféle hozzászólásokkal ostromolnak, engem meg a gutaütés kerülget. A tömeges naivitáson való változ-

tatás egy következő lépés.

Gergő: Jó, de én még tizenhét éves sem vagyok. Találkozom egy csomó

médiafüggő, idős emberrel, akik még templomba is járnak, és többek közt az Egyház ellenségeit mentegetik. Tudom, hogy fogalmuk sincs a valóságról, de ők befolyásolhatják az én további sorsomat, én viszont még semmibe nem szólhatok bele.

András atya: Nézd, én megértelek, de a magam részéről nem tudok többet tenni értetek, mint-hogy az emberek kijózanodását próbálom szolgálni, amiért így is temérdek támadás ér.

Gergő: Atyám, de legalább az Egyházban lehetne másként... legalább a templomba járók között.

András atya: Mitől, Gergő, mitől? A prédikációtól? Amikor vannak, akik magánimáikat mondják alatta? Katekézisre nem jönnek el, egyéni beszélgetéseink nincsenek, mert ők sietnek, elfoglaltak, ha meg szóba elegyedünk, ők akarnak s meggyőzni engem a maguk igazáról. Nem mindenki, de van egy ilyen réteg.

Gergő: Azért talán meg lehelne próbálni bennünket is a figyelmükbe ajánlani, hogy a mi jövőnk, meg felnőttkori vallási életünk elvész, ha ők a százszor megbukott kalandoroknak hisznek.

András atya: Igen, öcsikém, de mi van a ti korosztályotokkal? Amikor egy nemrég kimaradt társatok azt mondja, hogy nem könnyű eljárni hittanra, ha a barátnője éppen akkor valami más programot szánt a számára. Van, aki az edzőjére, s olyan is van, aki a haveri körre és a lebujszórakozóhelyekre hivatkozik még nagybajtban is. Talán nem-

csak engem kellene biztatnod, hogy győzködjem a felnőtteket, nem lenne rossz egy kicsit magatok közt is rámenősebbnek lenni.

Gergő: Én értem, atyám, szerintem a családokban van a baj.

András atya: Ez kétségtelen. Sok családban van probléma, de amikor a saját hívő közösségünkön belül is vannak olyan szülők, akik szívesen nevelnék komolyabban a gyerekeiket, és csak azért nem tudják, mert a másik hívő családban dül az engedékenység és a bomlasztó példa, ez nem megint csak a ti jövőtök aláásása? Ezeket a vétkes torpedókat a külső változások nem segítik.

Gergő: Jaj, nehogy már az atya is elkezdje, hogy ez szinte mindegy.

András atya: Nem kedves barátom, én csak azt mondom, hogy mindennek megvan a maga szerepe. A hatalom támogathatja a családok egyben maradását, de hogy azokon belül mi történik, azt már az egyéni lelki törekvésünk határozza meg. Ezután sem hárihatjuk át másra azt, amiért mi vagyunk felelősek. Ez pedig rátok, egészen fiatalokra is vonatkozik.

Pajor András

Egy csepp közélet

Vasárnap, együtt

Magyar Nemzet

Az utóbbi években megtanulhattuk, hogy a politikai ciklusok – sajnos – olyanok, mint a gyorsvasút szakaszai: ha rádöbbenünk, hogy rossz az irány, menet közben akkor sincs kiszállás. De most az állomás következik! Vasárnap szavazunk. Magyarországon mindenki tudja, hogy az elmúlt időszak rossz volt, s hogy a kormányzás miatt volt rossz. Mindezt az is tudja, aki az ellenzőjét állítja.

Akikre a választói akarat a közvagyonot bízta, hatalmas tételekben lopták el a közvagyonot. Ömlött a pénz kamupályázatokra, haveroknak intézett közbeszerzésekre, közbeszerzés nélkül kiadott munkákra, tanácsadásokra (ilyen hülye kormányt, ennyi tanácsadóval még nem látott a világ); irdatlan összegek cseréltek gazdát reklámszatyrokba, aktatáskákba, nokiás dobozokba gyűrve. Az elmúlt években morogtunk és tiltakoztunk ez ellen; most tehetünk is ellene.

Az elmúlt években morogtunk és tiltakoztunk, hogy nincs pénz kiváltani a gyógyszert, kifizetni a tanszert, befizetni a számlát. Mondogattuk mérgesen, hogy a kis iskolák bezárnak, a nagyok ellehetetlenülnek. Hogy a nógrádi gazdák kiszaggatják a málnát, a szabolcsiak fillérekért kínálják az almáskertjeiket, és számos állattenyésztő öngyilkosságba menekül a csőd elől. Hogy az emberek, jaj, adózókból adósokká lettek, elárverezi a bank a házukat, és nem segít rajtuk senki. Hogy a kisvállalkozóknak, akik dolgozni szeretnének, ki kell rúgniuk az alkalmazottaikat, míg az állam százmilliárdokat juttat a multiknak. Mondtuk, mondtuk. Ide gyűltünk, oda gyűltünk. És

nem mentünk semmire. De vasárnap tehetünk valamit, együtt. Ja, és jajgattunk, hogy zuhan a közmorál, meg hogy az aktuális magyar kultúra moslékosvödör; s hogy ami a köztelevízióból árad, egyrészt hazugság, másrészt gagyi; hogy minél rosszabb a tömeg- és magánközlekedés, annál drágább; hogy az orvosok nyugatra tántorognak, s mire a várólistáról műtőbe kerülnének a betegek, meghalnak; hogy már a gyerekek is ölnek, hogy a rendőrség korrupt és tohonya, s hogy az elmaradott vidékeken – melyik vidékünk nem elmaradott? – tömegek lopják a veteményt, a gyümölcsöt, a tyúkot és a napot. Jajgattunk, panaszkodtunk, s a legkisebb változást sem tudtuk elérni. De a történelemben – ami aktuálisan a politikai helyzet – adódnak kegyelmi pillanatok. Most, vasárnap, tudunk változtatni.

Évek óta látjuk, hogy a szélsőséges MSZP–SZDSZ-es politikára legalább olyan szélsőséges reakció születik. Életre kelt az olykor náci-hungarista jegyeket mutató gölem, akinek szájában az igazság is hazugsággá lesz. Hazaszeretetről beszél, de nem a szeretetet, hanem a gyűlölet hajtja, ez a ragályos téboly, ami az embert uniformisba öltözteti, és a szájába vad jelszavakat ad. Ez a szörny az MSZP–SZDSZ-kurzus műve. Most vasárnap ezt a szörnyet is megfékezhetjük, együtt.

S akinek nincs kedve szavazni, mert az elmúlt években az egész politikum iránt bizalmatlanná vált, vagy mert nem tudja, a legesélyesebb párt mit akar – én megértem. Magam is civilebb

vagyok annál, hogy egyszemélyes, óriás hatalmi struktúrákért rajongjak. De a választási küzdelem nem a sötétség és a világság, hanem politikai irányzatok közt zajlik. Amit az MSZP és az SZDSZ képviselt – az MDF közreműködésével – iszonyú kárt okozott. A Jobbik programszövege mögött sötét árnyék lapul. A Fidesz egyszer már kormányzott, s akkor tényleg jobb volt minden. Úgyhogy azt mondom: ikszeljünk és reménykedjünk – mindannyian!

Balavány György

Kínai keresztény ima

*Ébreszd, Uram, egyházadat,
de először bennem ébreszd.*

*Építsd fel közösségedet,
de először bennem végezd.*

*Uram, a békét add meg, és
ismerni Téged a földön:*

*szereteted, igazságod
mindenkit betöltsön...*

De nálam kezd először!

Ámen.

Egyházközségi kirándulás Gödöllő – Máriabesnyő 2010. május 22. szombat

A részletes program:

Kirándulócsoporthoz reggel 5 órakor indul a volt KÖGÁZ - parkolóból. Egy pihenővel / kávézás, reggeli, stb./ 10 óra körül érkezünk Gödöllőre, a Királyi Kastélyba.

A magyarországi kastélyépítészeti egyik legjelentősebb, méreteiben is impozáns műemlék együttesének építetője Grassalkovich Antal gróf (1694-1771), az újraformálódó magyar főnemesség jellegzetes alakja, és Mária Terézia (1740-1780) bizalmasa. Mayerhoffér András salzburgi származású építőmester 1735 után kapott a főúrtól megbízást a kastély építésére. A Grassalkovich család férfi ágának kihalása (1841) után kastélynak, majd 1867-ben az országgyűlés döntése alapján a mindenkor magyar uralkodó pihenőrezidenciájául jelölték ki. Különösen Erzsébet királyné, Sissy (1837-1898) tartózkodott szívesen Gödöllőn, ahol magyar környezetébe mély szeretettel vette körül.

Máriabesnyő (búcsújáráhely, Gödöllőtől mintegy 3-4 km távolságban.)

A XVII. században már pusztaként Gödöllőhöz tartozott, s Grassalkovich Antal vásárolta meg. Ő építtette itt a kapucinus kolostort, s családi kriptáját is, ahol a Grassalkovichok nyugszanak. A templom a község régi temploma helyén épült, és éppen a romok eltakarítása közben csodálatos körülmények között akadtak rá arra a Mária-szobrocskára, mely Besnyőt kegyhellyé avatta. Bazilika rangot kapott a két szinttel rendelkező templom. Utunk során itt mutat be szentmisést a felső templomban plébánosunk, Lóránt atya.

A templomi programok után megcsodáljuk Vácrátóton a híres arborétumot. Ezután Budapesten az Uránia Mozi vár bennünket. A film pontosítása folyamatban. Székesfehérvár mellett, a sztrádán, egy vendéglőben tervezünk egy szerény estebédet.

A kirándulás részvételi díja 6.000 FT.

Fizetni lehet a plébánián hétfő, szerda, pénteki napokon, 8-10, vagy délután 16-18 óra között, illetve minden vasárnap a 10-es mise előtt és után, Mónai Zsuzsánál. Várjuk egyházközségünk tagjait egy, a korábbiakhoz hasonló, feledhetetlen élményt nyújtó közös programra. Mónai Zsuzsa 06-70/627-1973 monaizsuzsi@chello.hu

A palini üvegablakról

Tudják a kedves testvérek, hogy a palini templomunkba díszüvegablakok készülnek. A helyszínt már szemrevételezte Kertészfi Ágnes pécsi üvegművész. A 18 ablakmezőbe az ókeresztények szimbólumait örökíti meg. Hamarosan beépítésre kerül az első három üvegablak. Várjuk a kedves testvérek adományait. Óriási dolog, hogy egy év leforgása alatt, közösségi terem készült. Bízunk benne, hogy a lendület nem hagy alább, és újabb értékkel gyarapszik egyházközségünk. Képünkön Kertészfi művész nő böhönyci díszüvegablakát láthatják.

Kertészfi Ágnes életrajza:

1977: Magyar Iparművészeti Főiskola, mesterei: Z. Gács György, Bohus Zoltán, Kovács Ferenc. 1985: Szilikátipari Triennálé díja; 1993: Ferenczy Noémi-díj. 1978-1982: Barcs, Városi Tanács ösztöndíja vasbeton szobrok készítésére, 1982-1991 között Pannoglass Ipari Rt. Nagykanizsa tervezője. Épülethez kapcsolódó munkáiban sokoldalúan használja fel a modern ipari üvegeket, de szívesen készít hagyományos színes üvegablakokat, kisméretű plastikákat és használati tárgyakat is. Ezeket rogyasztással, olykor többféle üveg egymásra rogyasztásával vagy keverésével. Szimpóziumokon készített kísérleti munkáiban is igényes, nemcsak anyagkísérletek e tárgyak, hanem autonóm műtárgyak is. **Mesterei:** Z. Gács György, Bohus Zoltán, Kovács Ferenc.

Válogatott csoportos kiállítások

1983 • Corning Museum, New York
1984 • Coleridge Gallery, London • Ernst Múzeum, Budapest
1985 • Art du Verre, Rouen (F)
1988 • Szilikátipari Triennálé, Kecskemét
1989 • XI. Országos Kisplasztikai Biennálé, Pécs
1993 • Stúdió üveg, Szentendre
1995 • Paradoxon - Üveg - Művészet, Iparművészeti Múzeum, Budapest • Üzenet az üvegben, Technika Háza, Kaposvár
1996 • Corpus, Vaszary Képtár, Kaposvár • Vasarely Múzeum, Budapest

Magyarok Nagyasszonya festett díszüvegablak,
Böhönyci, kat. templom